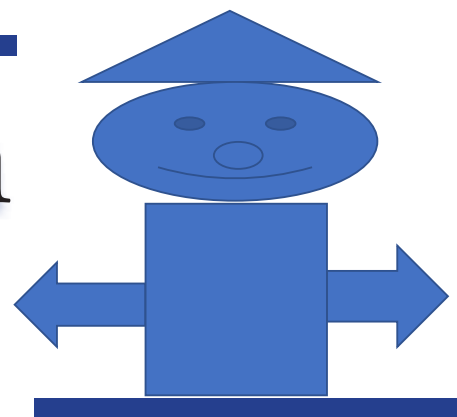


---

# Het Nieuws van de Eerste Naald



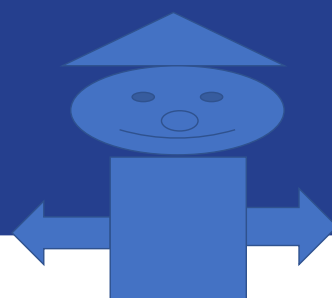
EDITIE 5 **2024**



*Wouter Gielen: hoofdredacteur*

Deze krant werd mogelijk gemaakt dankzij al  
onze medewerkers en onze hoofdredacteur.

Veel leesplezier!!!



# Nieuws

## Een giftig etentje

*Samen met je vrienden uitgenodigd worden voor een etentje bij je beste vriendin en nadien ziek worden. Dit kan al eens gebeuren als je teveel gegeten hebt. Toch word soms al snel duidelijk, dat jij niet de enige bent die ziek is geworden, maar alle genodigden. Iedereen dacht aan een voedselvergiftiging, maar niets is minder waar. Er was iets anders aan de hand, namelijk een paddenstoelvergiftiging.*

Op deze bewuste dag, stond er een champignonsoep en kabeljauwhaasje met aardappelgratin op het menu. Als dessert was er nog een lekker kommetje pudding. Omdat de genodigden graag vis aten, maakte de gastvrouw vis klaar.

De champignons voor de soep, werden geplukt in het bos. Maar deze waren helemaal niet eetbaar. Met als gevolg, dat iedereen die van de champignonsoep gegeten had, thuis ziek was geworden. Sommige moesten zelfs opgenomen worden in het antigifcentrum te Brussel. Gelukkig mochten de

mensen die in het ziekenhuis waren opgenomen, al snel weer naar huis.

De samenwonende man, leidde deze paddenstoelvergiftiging in. Dit door de champignonroomsoep te maken. Iedereen wist dat deze man een echte bandiet was. Hij stond namelijk bekend als de schurk van de buurt. Aangezien deze man, bij elk huis ging stelen.

Maar dat hij de gasten zou vergiftigen? Neen, dat had niemand verwacht. Toen dit uitkwam, werd de bewuste man opgepakt en onder-

vraagd door de politie. Na de ondervraging, werd hij opgesloten in de gevangenis. waar hij tot op de dag van vandaag nog altijd zit.

Er vielen gelukkig geen doden. Al willen wij hierbij iedereen wel nog eens waarschuwen. Pluk geen paddenstoelen als je niet zeker weet of ze eetbaar zijn. Anders krijg je dit voorval.

Dit voorval is expres gedaan, maar soms plukken mensen ook gewoon paddenstoelen in het bos. Al is dat helemaal niet de bedoeling.

*Dit nieuws geraakte begin november bekend. Gelukkig stellen alle genodigden het nu terug goed. Omwille van de privacy, mogen wij niet bekend maken om wie het gaat. Wel kunnen we meegeven, dat dit voorval in Turnhout plaatsvond. Eind goed al goed dus. Wij hopen dat dit nooit meer voorvalt en dat de man in de gevangenis blijft. Want mensen vergiftigen doe je totaal niet.!*

# Een geschiedenis met boeken

*Vele boeken maar hopelijk ook heel veel lezers, dat zijn de bibliotheken van de dag van heden. Vele jaren nam de openbare bibliotheek van Laakdal de touwtjes zelf in handen. Maar enkele jaren geleden werd ook deze bib aan stuifzand gekoppeld, en sindsdien werkt deze bib niet meer alleen, maar wel met nog andere bibliotheken zoals met Geel en Meerhout.*

*Hoe dit komt dat ook de gezelligste bib van de Kempen met het Stuifzandgebeuren is ingestapt weten wij ook niet, maar goed. De bib van Laakdal bestaat al jarenlang, dus vroegen wij ons af hoe het nu en vooral vroeger in de bib eraan toegaat.*

*Daarom spraken wij onlangs met 2 vrouwen over de bibliotheek. Namelijk Fryda Aerts en Hanne Peeters. Fryda is een gepensioneerde medewerkster van de bib, en Hanne werkt nog niet zo lang als bibliotheekmedewerkster.*

*Op de dag van onze afspraak was het buiten koud en guur winterweer, daarom spraken wij af op de plaats bij uitstek voor een interview af te nemen, namelijk de raadzaal van het gemeentehuis, waar wij met een drankje begonnen aan ons gesprek.*



Fryda Aerts



Hanne Peeters

**Willen jullie jezelf eens even voorstellen aan onze lezers?**

Fryda Aerts: Mijn naam is Fryda Aerts en momenteel ben ik reeds 10 jaar met pensioen. Dat betekent niet dat ik even

lang op mijn lauweren rust want er komen zoveel andere en nieuwe dingen op me af.

Op 5 juli 2013 werd ons kleindochtertje Elien geboren, en zij zorgde ervoor dat voor Willy en mij andere

horizonten werden geopend. Vanaf dan waren we grootouders.

Hanne Peeters: Ik ben Hanne, een jong vrouw afkomstig van Dessel. Ondertussen woon ik al 9 jaar in Laakdal samen

met mijn man, kat, konijnen, vissen, kwartels, Japanse meeuwen en kippen. Ik combineer mijn job in de bib met een job in de buitenschoolse kinderopvang.



## vervolg van intervieww:

### *Wat zijn jullie hobby's?*

Hanne: Lezen, yoga en haken

Fryda: Geloof me, maar veel tijd voor hobby's heb ik niet. Ik had nochtans een aantal zaken op mijn verlanglijstje staan zoals een stamboom opmaken van de familie Aerts, lezingen die mij interessant lijken, volgen, mij wat meer verdiepen in de mysteries van het heelal, heemkunde...

Mijn voornaamste hobby is uiteraard lezen, en dat kan ik zowat tussendoor doen. Het laatste boek dat ik gelezen heb is "De Stilte" van A. Slutsky, waarin het wedervaren van een Argentijnse familie beschreven wordt.

### *Wat is jullie lievelingseten?*

Fryda: Het liefst eet ik gezonde kost met veel groente.

Hanne: pizza

### *Waarvoor hebben jullie gestudeerd?*

Fryda: Mijn middelbare studies heb ik in Westerlo gedaan, in de St. Lambertusschool, destijds het Sint Vincentiusinstituut. Daar heb ik de Moderne Humaniora, Wet. B gevolgd. Vervolgens ben ik 3 jaar voor klinische laborante gaan studeren aan het Hoger instituut der Kempen Geel, nu Thomas More.

Hanne: In het middelbaar hout- en bouwkunde in TISP Mol, vervolgens kindercare in het volwassen onderwijs VSPW Mol.

### *Hoe is de bibliotheek van Laakdal eigenlijk ontstaan?*

Fryda: Elke Vlaamse gemeente werd in 1978 verplicht om een

bibliotheek te installeren. Voorheen had elke deelgemeente een bibliotheek onder het beheer van de parochie. Zo hadden Eindhout, Vorst Kempen, Vorst Meerlaar en Veerle een eigen boekerij. De gemeente Laakdal heeft deze 4 bibliotheken overgenomen. In het toenmalige administratief centrum in de Kerkstraat in Vorst Kempen werd de hoofdbibliotheek ondergebracht. De 3 andere deelgemeenten werden bedeed met een uitleenpost.

### *Hoe zijn jullie eigenlijk in de bibliotheek terecht gekomen?*

Hanne: Ik kreeg via mijn job in de kinderopvang een mail dat ze iemand tijdelijk zochten in de bib. Dat leek mij wel leuk, na een sollicitatiegesprek mocht ik beginnen. Ik vond het superfijn werken. Een jaar later kreeg ik terug telefoon of ik tijdelijk een vervanging wilde doen. De tijdelijk job is via selectieprocedure overgegaan naar een vaste plaats in het bibteam.

Fryda: Destijds was het niet zo evident om een job te vinden. Klinische laboranten werden zeer weinig gevraagd in de ziekenhuizen en in die tijd werden vooral scheikundelaboranten A2 aangeworven. Dat waren mensen die enkel middelbare studies gedaan hadden. Ik was dus heel blij dat ik na een aantal omzwervingen deze job aangeboden kreeg.

### *Je bent al vele jaren met pensioen, maar wil je aan onze lezers eens even vertellen hoe het vroeger in de bibliotheek eraan toe ging?*

Fryda: Een bibliotheek in Laakdal was voor de Laakdalse mensen een nieuw gegeven. Heel veel inwoners en anderen kwamen kennis maken. Men ontdekte

dat de bibliotheek een bron van informatie was op allerlei vlak. Kinderen en jongeren konden er hun gading vinden en de bib werd zo een hulp bij hun schooltaken. Ook voor de volwassenen werd een ruim en eigentijds aanbod aan boeken, tijdschriften en andere documenten voorzien. Zo werd onze bib heel populair en het ledenaantal steeg van jaar tot jaar.

### *Wil je aan onze lezers eerst eens even uitleggen welk moment dat voor jou het meest is bijgebleven uit de geschiedenis van de bibliotheek?*

Fryda: De ontdekkingen die we deden in de parochiale bibliotheken. Vooral de oudere en soms versleten boeken boeiden mij vooral. Er werden onderwerpen behandeld die niet meer tot de toenmalige tijdsgeest behoorden, bij voorbeeld wat hygiëne betrof, en de geneeskunde uit vroegere tijden. Deze werken werden dan uit de collectie verwijderd.

### *Wat zijn de hoogte en dieptepunten uit de geschiedenis van de bibliotheek van Laakdal?*

Fryda: Dieptepunten heb ik niet gekend. Tot mijn pensioen in 2012 was het bibliotheekgebeuren in opgang, ieder jaar telden we meer lezers.

### *Wat is er zo bijzonder aan de bibliotheek?*

Hanne: In onze bib hangt een aangename sfeer. Telkens ik de bib binnen stap wordt ik rustig. Ik word rustig door de sfeer die in de bib hangt. Het is er rustig, veel lichtinval door de grote ramen. In het algemeen als ik omringd ben door boeken word ik kalm, thuis zit ook het liefst in mijn eigen mi-

ni-bib. Een kamer vol boeken met zicht op de tuin.

Fryda: Ik denk dat we niet echt meer over een bibliotheek kunnen spreken. Met de opkomst van het internet en de digitalisering van de maatschappij worden geschreven bronnen en werken meer en meer naar de achtergrond verdrongen.

*Vertel eens even, welk moment is bij jullie het meeste bijgebleven?*

Hanne: De eerste keer organiseren van een voorleesmoment. Spannend iets nieuws te doen. Alle kinderen hebben zich super geamuseerd en zijn met grote glimlach naar huis gegaan. Dus ben ik met een grote glimlach naar huis gegaan.

Fryda: Alle uitleningen en het daarmee samenhangende contact met de lezers zijn de mooiste herinneringen die ik overhoud aan mijn bibcarrière. Ook mijn toffe collega's heb ik nadien wel gemist!!

*Er wordt gezegd dat het leesniveau achteruit is gegaan bij de schoolgaande jeugd, maar is dat zo?*

Fryda: Zelf heb daar geen ervaring meer mee, maar ik vermoed dat de jeugd zich meer bezig houdt met digitale zaken.

*Hoeveel bezoekers komen er jaarlijks in de bibliotheek? Is dat meer of minder dan pakweg 3 jaar geleden?*

Fryda: Geen idee.

Hanne: Geen idee, vermits ik nog maar één jaar in dienst ben.

*In het verleden werd er gezegd dat je altijd moest je stil zijn in de bib, maar nu niet meer wil je eens even uitleggen hoe dit komt?*

Fryda: Vroeger mocht men niet luidruchtig in de bibliotheek vertoeven. Mensen die kwamen om opzoekingswerk te doen of te studeren of om gewoon te lezen mochten niet gestoord worden. Trouwens, ik zie niet in waarom dat nu wel zou mogen!

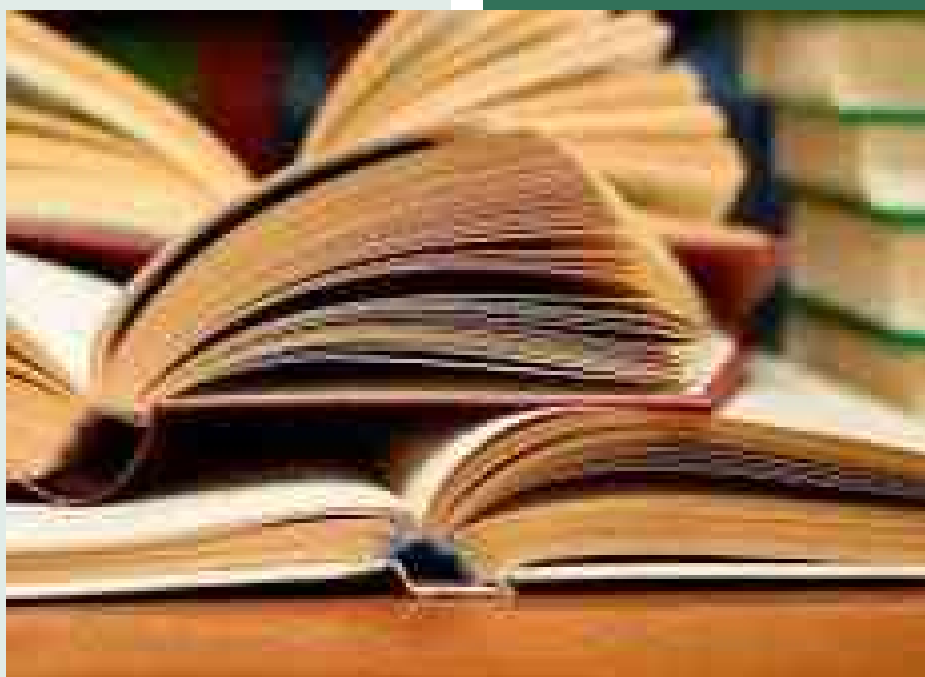
*Wat wensen jullie je de bibliotheek nog toe?*

Fryda: Veel leden en veel succes met alles wat er georganiseerd wordt.

Hanne: Veel blijde bezoekers. Dat iedereen die in de bib langskomt zich thuis voelt!

*Veel geschiedenis geleerd rond de Laakdalse bibliotheek, dit samen met 2 uitstekende maar ook heel toffe vrouwen. Fryda en Hanne bedankt voor jullie tijd en moeite en nog veel succes gewenst. Oja, bedankt voor het drankje dat inze journalist kreeg.g. Wij hopen alvast dat de bibliotheken nog veel lezers mogen verwelkomen*

*Wat ging de tijd toch snel voorbij, want plots was het 12 uur en moesten wij naar de volgende opdracht vertrekken. Wij namen afscheid van beide mensen, bij ons vertrek geraakten wij bijna niet buiten, want de deuren sluiten om 12u. Gelukkig was er iemand die voor ons de deur opendeed zodat wij door de sneeuw huiswaarts konden vertrekken.*



# EEN SCHANDALIGE VLUCHT

*Het is een schande maar niets aan te doen. Een vol vliegtuig, bracht zoals andere jaren, de reizigers naar hun vakantiebestemming. Bij de terugvlucht, liep alles in het honderd. Het was dan ook een vlucht om niet snel te vergeten.*



Elk jaar opnieuw trekt er rond half augustus, een delegatie van ons land naar Egypte, en komen eind augustus terug. Normaal is dit nooit een probleem, behalve dit jaar. En dan nog wel met een spectaculair begin.

Het begon nochtans niet spectaculair. Op woensdag 30 augustus, stonden de reizigers, die jaarlijks met de bewuste vliegtuigmaatschappij meevliegen naar Egypte en terug naar ons land, te wachten op het vliegtuig, dat weer eens vertraging had. De passagiers verwachten dit al, want elk jaar weer opnieuw heeft dit vliegtuig wel vertraging.

Eenmaal het vliegtuig was gearriveerd, werd het klaargemaakt voor vertrek, en mochten de passagiers ook plaatsnemen.

Plotseling kwamen de stewards zeggen, dat er een brandje aan boord was. Iedereen mocht blijven zitten. De brand was eigenlijk al bijna geblust, vertelde er één van de passagiers, aan onze krant.

Bij het vertrek, moesten wij plotseling toch terug naar buiten. De vleugel van het vliegtuig brak af, en de motor ook. Dat melde een andere passagier. Gelukkig werden wij snel geëvacueerd, wist de piloot te vertellen. Gelukkig stond er nog een ander vliegtuig op ons te wachten, vertelde de piloot aan onze krant. Zonder deze oplossing, was het niet gelukt om veilig in België aan te komen. Het vliegtuig had namelijk nog mankementen, gaf ook de copiloot aan. Zo waren de toiletten stuk en vielen de motoren bijna uit.

Ook de deur kon elk moment uit het toestel vallen. Dit vliegtuig

moest al jaren op de schroothoop liggen, dat melde de stewardess, die al jaren met het met hetzelfde toestel meevloog. De piloten zijn allebei helden, door zo'n versleten toestel nog veilig aan de grond te krijgen. Hopelijk krijgen wij nooit meer zo'n vliegtuig mee.

Alles liep dan wel goed af, toch wil niemand wegens de privacy regeling, zijn of haar naam bekend maken. Ook de vliegmaatschappij wil zijn of haar naam niet zeggen. Daarom gebruiken wij geen namen

**.Sensatie en spanning, gelukkig kan men dit nog navertellen. Hopelijk mogen de oude toestellen nu verdwijnen, en maken de passagiers dit niet meer mee. Want plezant is dit totaal niet.**

## TERRORIST ONDERVRAAGD

*De algemene inlichtingendiensten in ons land hebben tegenwoordig hun handen vol met mensen van de jihad' s, in het oog te houden. Want er werden onlangs tijdens een geheime huiszoeking enkele documenten gevonden. Op één van de gevonden papieren stond geschreven dat er weer eens een groepje terroristen naar ons land onderweg zijn. Deze mensen willen een aanslag voorbereiden. Vermoedelijk zou het gaan om een groepje van 8 mensen, waaronder één iemand die echte explosieven kan maken.*

Dat er vroeg of laat ergens een aanslag gepleegd wordt, dat kunnen wij nu al voorspellen. want de IS-aanhangers komen via de Franse grens in ons land. Voor hun aankomst zorgen deze terroristen, dat ze vervalste papieren bij zich hebben, zodat niemand de werkelijke naam van deze mensen kent. Ook de foto op hun paspoort, wordt vooraf nog snel bewerkt door iemand die goed met fotoshop overweg kan, zodat de mensen hun echte gezicht niet herkenbaar is. Want eigenlijk dragen de terroristen altijd als

men buitenkomt een vermomming. Want wie herkend wordt, moet normaal gezien opgesloten worden.

Normaal mag dat niet, maar in ons land kijken niet veel mensen hier-naar. Onlangs kwam het nieuws binnen, dat er een jongen opgepakt was, omdat hij een aanslag aan het voorbereiden was. Deze jongeman, zou vastberaden zijn om explosieven te maken. Volgens onze redactie, zou hij inderdaad plannen aan het maken zijn geweest, om in ons een gruwelijke, maar ook de gewelddadigste actie die ons land ooit gekend heeft, te plegen. Het zou volgens wij vernamen, nog gruwelijker zijn dan

de aanslagen van in Zaventem en Maalbeek in 2016.

De jongen werd ondertussen ondervraagd, maar beweerde eerst dat alles een verzonnen situatie is en ontkende alles. Maar plotseling kwam men met beelden van IS, waar ook hij opstond. Dus moest deze jongen alles wel bekennen. Gelukkig deed hij dit ook, maar van de explosieven wist hij 'zogezegd' niets. Maar uit zijn verklaring, haalde de mensen die hem ondervraagde, dat hij de waarheid niet sprak. Want de jongen vertelde dat hij wist hoe explosieven worden gemaakt.

## KOM OP TEGEN TERREUR

*Wat wij al eerder verwachtte, gebeurde ook. Tijdens een gewone maandagavond, trokken vele voetbalfans naar Brussel om de EK kwalificatiewedstrijd tussen België en Zweden bij te wonen. Maar na de eerste helft, toen de tussenstand 1-1 stond, werd de wedstrijd gestaakt. Er was namelijk een aanslag gebeurd. En dit nog voor de wedstrijd.*

Om geen paniek te zaaien, werd de wedstrijd niet uitgesteld. Al was dit eigenlijk wel de bedoeling. Maar buiten de Belgische voetbalbond, was er nog niemand op de hoogte van wat er in Brussel afspeelde. De politie zaait namelijk liever gras dan paniek. Daarom maakte men dit dus nog niet bekend.

Ons land kreeg al enkele malen een waarschuwing voor een nieuwe aanslag. Al deed onze regering daar jammer genoeg niets mee. Onze regering deed alsof de dader, die de dag nadien zelf werd doodgeschoten, niet meer in ons land was. Dit terwijl die bewuste man zijn vrouw en kind de schrik aanjaagde. Dit door te dreigen dat hij alles en iedereen die hem in de weg stond zou opblazen.

Daarom kocht hij een oorlogsge-weer. Volgens zijn vrouw aan de speurders bekend maakte, had hij ook explosieven willen maken.

Gelukkig deed hij dit niet. Die bewuste avond nam hij zijn geweer, stak deze in een kartonnen doos en vertrok.

Wij weten allemaal wat er toen gebeurde op zijn pad. Na de aanslag bleek, dat er nog andere mensen heel veel geluk hebben gehad. Blijkbaar was het de bedoeling dat er nog een aanslag zou worden gepleegd. Dit aan de dichtstbijzijnde parking. Dit wisten de speurders te vertellen. Gelukkig gebeurde dit niet aan de parking, maar jammer genoeg wel ergens anders, waar toevallig Zweedse voetbalfans voorbij kwamen.

Toen de dader begon te schieten, konden deze fans geen kant meer op. Jammer genoeg vielen er dodelijke slachtoffers. Daarom mocht niemand het stadion verlaten. Maar na middernacht, kon iedereen één voor één, veilig en wel geëvacueerd worden. De sfeer bleef al die tijd

*Ook beweerde hij dat de aanslag nog niet voor de eerste maanden zou zijn. Hoe dan ook, wij moeten allemaal oppassen voor een aanslag in ons land. Want vroeg of laat, gaan de terroristen toch nog eens toeslaan.*

*De jongen zit nog altijd veilig en wel opgesloten. Toch kunnen er nog andere handlayers van IS toeslaan. Hopelijk komt het niet zover. Waakzaam blijven is dus de enige boodschap.*

heel goed in het stadion. Er was helemaal geen paniek, al had iedereen het wel heel erg koud, meldde een supporter.

Iedereen die buiten het stadion kwam, moest wel heel dringend plassen. Maar er was geen plaats om ergens te plassen. Daarom moest men op de parking hun behoefte doen, meld er een andere supporter. Alles was wel heel goed georganiseerd, toch hopen wij hopen dat dit de laatste keer is geweest, meld er nog een andere.

Want plezant is nog wel iets helemaal anders. Gelukkig maar brak er geen paniek uit. Al werden er wel een paar mensen omsingeld uit veiligheid. Een aanslag is nooit leuk. Zeker niet als je nadien urenlang ergens vast zit en je niet weet wanneer de situatie veilig genoeg is om hier uit te geraken.

*Wij willen hierbij onze medeleven betuigen aan de nabestaanden en familie van deze gruwelijke feiten. Hopelijk worden de mensen die nog een aanslag willen plegen, overal ter wereld in het oog gehouden en blijven alle landen eindelijk eens gespaard van terreurdaad. Want de slogan luidt: "Kom op tegen terreur!"*

# Een bijzondere gebeurtenis

*Op een koude voorjaarsdag, gebeurde er wel iets heel bijzonders. Zelfs de hulpdiensten moesten ter plaatse komen. Dit keer was het niet voor een ongeval, wel voor een bevrijding.*



Een nog niet zo heel lang getrouwd koppel uit Willebroek, kocht onlangs een afwasmachine. Deze afwasmachine was al na enkele weken stuk, het nam geen zeep meer aan. De installateur kwam naar de afwasmachine kijken, nam hem mee voor reparatie, en installeerde een reserve afwasmachine.

Enkele dagen later, kreeg het koppel hun eigen afwasmachine terug. Gelukkig was hun afwasmachine volledig gerepareerd, zodat men de vuile afwas gewoon terug in de afwasmachine kon plaatsen.

Maar op een zaterdagavond, gebeurde er bij het uitladen toch wel echt iets bijzonders. De vrouw verloor bij het vullen van de afwasmachine, plotseling haar trouwring. Deze was namelijk van haar vinger geschoven. Eerst wist ze nog niet dat ze haar ring verloren was, dus deed ze de afwasmachine dicht.

Pas na 5 minuten wist de vrouw dat ze haar ring verloren was. Ze deed de afwasmachine open en begon naar de ring te zoeken. Plotseling vond de vrouw haar ring terug. Deze lag in het roostertje. Ze kon er niet aan en stak haar hoofd in de afwasmachine.

Plotseling zat de vrouw vast met haar arm en riep haar man. Toen de man binnenkwam, wist hij niet zo goed wat zeggen en kreeg de slappe lach. De man dacht dat zijn vrouw in de afwasmachine ging kruipen. Maar dat was gelukkig niet het geval.

Opeens moest de man zijn vrouw uit de afwasmachine helpen. Er was alleen één klein probleem, zijn vrouw zat helemaal vast. Dus moest de vrouw bevrijdt worden door de brandweer. Bij de brandweer wilde men dit eerst niet geloven. Wie kruipt er nu half in een afwasmachine? Toch vertrok de brandweer naar de plaats waar dit voorval plaatsvond.

Eens ter plaatse wist de brandweer zeker dat dit verhaal wel degelijk klopte, hoewel er niemand aan het kloppen was. De vrouw werd door de brandweer bevrijd met enkele druppels afwasmiddel. Na deze bevrijding, kreeg de vrouw haar ring terug rond haar vinger geschoven. Dit gebeurde door haar man.

Gelukkig geraakte de vrouw niet gewond. Al kwam ze er wel met heel veel schrik vanaf. De vrouw vond dit verhaal zelfs ook heel grappig, elke keer dat dit in aanbod kwam, kreeg ze de slappe lach.

De brandweer kreeg ook enkele weken na het voorval, nog vele bedankingen aan. Eind goed al goed van deze bijzondere gebeurtenis. Hopelijk komt de vrouw nooit meer vast te geraken. Een grappige gebeurtenis, zonder ernstige gevolgen. Ja zo moet het zijn. Deze bewuste vrouw, laadde sindsdien nooit meer een afwasmachine in en uit.

Na dit voorval werd de afwasmachine terug vervangen, want de deur was wel een beetje beschadigd. Deze viel ook af en toe uit. Gelukkig was alles snel opgelost, en kon dit koppel veilig en wel afwassen.

**Een bijzondere gebeurtenis en een hele belevenis. Ja, dat was dit echt waar. De afloop was dus uiteindelijk goed, maar over enkele jaren zal hierover nog gesproken worden.**



# Een job met veel verantwoordelijkheden

*Een tijdje geleden kondigde de voorziening van Het Eepos een nieuwe directrice aan, namelijk Evy Rutten. Onze reporter ontmoette haar voor een leerrijk en boeiend gesprek rond haar taken. We hebben afgesproken in Huis De Post. Ons gesprek kon van start gaan, en dit met een heerlijk stukje taart en een drankje.*

Wil je jezelf eens even voorstellen aan onze lezers?

Dag iedereen, mijn naam is Evy Rutten, ik woon in Beringen samen met mijn partner Stijn en driejarige zoon Lucas.

Wat zijn je hobby's?

Mijn grootste passie is reizen, maar ik hou ook van koken, tuinieren, lezen en uitstapjes met familie en vrienden, af en toe een gezelschapsspel spelen vind ik ook heel leuk

Wil je eens even aan onze lezers uitleggen welke richting je hebt gevolgd? en waar heb je gestudeerd?

Ik ben in 2007 afgestudeerd als socioloog aan de Universiteit van Antwerpen. Daarna volgde ik nog een opleiding management openbare besturen.

Je bent sinds september 2022 de directrice van Het Eepos, maar hoe ben je eigenlijk bij Het Eepos terechtgekomen? Waarom koos je voor Het Eepos??

Ik was eigenlijk niet op zoek naar een nieuwe job maar ik zag deze vacature toevallig verschijnen en dacht dat dit een droom job moest zijn, ik heb spontaan beslist om deel te nemen. Werken voor een warme organisatie met een belangrijke maatschappelijke betekenis, is heel belangrijk voor me. Daarom heb ik voor Het Eepos gekozen.

Waar heb je eigenlijk zoal gewerkt? Was dit ook als directrice?

Ik ben mijn loopbaan gestart als pedagogisch coördinator in de



politie- en brandweerschool in Genk, daarna ben ik 6 jaar directeur geweest van cultuurcentrum Leopoldsburg. Ik was net 1,5 jaar aan de slag als sectorverantwoordelijke samenleving bij het lokaal bestuur Grobbendonk toen deze kans kwam. Met spijt heb ik mijn job daar achtergelaten want de tijd was daar tekort maar deze kans kon ik niet laten liggen.

Heb je eigenlijk veel ervaringen met voorzieningen? ( Zo ja wil je aan onze lezers delen welke ervaringen je dan wel hebt?

De sector is voor mij helemaal nieuw maar als manager of directeur heb ik gelukkig wel al wat ervaring.

Hoe wordt je het liefste aangesproken?

Met mijn voornaam maar ik heb hier ondertussen ook al wel wat troetelnamen gekregen.

Hoe waren je eerste werkmaanden bij Het Eepos? Ben je je nieuwe job al gewoon?

Ik heb me vanaf de eerste dag heel welkom gevoeld waardoor mijn eerste maanden heel fijn zijn geweest. Ik leer elke dag nog veel bij en krijg er nog elke dag meer zin in. Dat is vooral dankzij alle mensen in Het Eepos.

Wat was je eerste indruk als nieuwe baas bij Het Eepos?

Dat er elke dag alles in het werk gezet wordt om de beste zorgen te

geven aan elkaar.

**Welk moment zal je voor altijd blijven? En waarom?**

De rondleiding die ik op de eerste dag kreeg van Johan, anders was ik zeker verdwaald!

**Wat zijn de voor- en nadelen van je werk?**

Er zijn alleen maar voordelen, één ervan is elke dag een lekkere tas verse soep gemaakt in Het Eepos.

**Wat maakt de job van een directrice zo bijzonder?**

Dat je mag zorgen voor een hele grote groep mensen.

**Wat moet je allemaal kunnen en weten als grote baas?**

Ik denk vooral een goed overzicht behouden zodat je weet wat er leeft en waaraan we moeten werken.

**Is het eigenlijk makkelijk werken voor jou?**

Eigenlijk wel maar dat is vooral omdat ik omringd ben met heel goede mensen die heel wat kennis en ervaring hebben.

**Hoe ziet je dag er eigenlijk uit? En is dat altijd hetzelfde? Of heb je variatie?**

Elke dag is helemaal anders, maar mijn dagen bestaan uit heel wat overlegmomenten en daaruit komt natuurlijk heel wat werk.

**Wat zijn je hoogte en dieptepunten uit je carrière als directrice?**

Als grote projecten goed aflopen, voel je steeds een grote opluchting en waren dat voor mij altijd hoogtepunten. Dieptepunten waren

vooral bij het afscheid nemen van een job, collega's waar je nauw mee hebt samengewerkt loslaten, is altijd moeilijk.

**Ongetwijfeld heb je al vergaderingen mogen leiden, maar is er eigenlijk een vergadering geweest waarbij jezelf geen goed gevoel bij had?**

Als ik ergens geen goed gevoel bij heb, dan benoem ik dat. Ik heb geleerd dat open en eerlijk met elkaar praten, vaak heel wat kan oplossen.

**Is er al een verandering gebeurd door jou bij Het Eepos? Wat wil je eigenlijk tijdens de toekomst allemaal veranderen? En waarom?**

Misschien al een aantal kleine veranderingen maar dat kwam vooral omdat ik als nieuwe directeur ook de tijd en de ruimte had om dit aan te pakken of uit te werken. Ik heb de collega's gemotiveerd om 2 projecten in te dienen bij het VAPH, één van deze projecten gaat over mentaal welzijn en je goed in je vel voelen. Het andere project gaat over een samenwerking met een maatwerkbedrijf en een school. Hierover kunnen wij nog weinig vertellen. Dit wil niet zeggen dat dit zeker doorgaat maar de aanvraag is alvast ingediend

We hebben ook tijdelijk extra collega's ingezet om de achterstanden door corona weg te werken, we hebben een vergaderagenda in ZOL geïmplementeerd voor verschillende overlegorganen, we hebben een werkgroep rond energie opgericht en ik heb meegewerkt aan het vernieuwen van de missie en de visie waarbij we ook in elke dienst een brainstormsessie met de deelne-

mers of bewoners hebben georganiseerd, dat was heel erg leuk

**Wat zijn eigenlijk je taken binnen Het Eepos?**

Dat is heel uiteenlopend maar mijn belangrijkste taken zijn ondersteuning bieden, vooruit kijken, nieuwe uitdagingen zien en de cijfertjes bewaken want dat is natuurlijk ook belangrijk!

**Wat wil je Het Eepos nog allemaal bijbrengen?**

Dat vind ik een moeilijke vraag, misschien moeten we ze eerder omdraaien, wat kan Het Eepos mij nog allemaal bijbrengen? Als ik misschien één iets wil tonen is het nooit opgeven. Er zijn altijd oplossingen, ook al gaat het even minder, we moeten blijven doorzetten.

**Het Eepos moet zoals iedereen van ons ook mee met het digitale tijdperk, wordt er tijdens de toekomst ook een online aanbod georganiseerd?**

Als onze cliënten dit vragen, willen we zeker een online aanbod doen, tijdens Covid gebeurde dit ook al maar als we mogen kiezen, gaat onze voorkeur toch uit naar ontmoetingen in real life.

**Het Eepos moet natuurlijk ook besparen, hoe kijk je zelf uit naar de besparingen in de toekomst?**

Hier zullen we als organisatie onze creativiteit moeten tonen.

**Tot slot, hoe kijk je naar de toekomst van Het Eepos?**

Heel positief want als we de kwaliteiten van iedereen samenleggen, hebben we heel wat in petto

*Na dit gesprek kregen Evy en onze reporter de tijd om nog een beetje een nagesprek te houden, en ook te genieten van de heerlijke taart, plotseling werd het duidelijk dat de tijd aangebroken was, en wij naar huis moesten keren, we namen afscheid en keerde terug naar onze redactie.*

*Evy; wij willen je bedanken voor de moeite en tijd dat je aan ons spendeerde en wensen je nog veel succes toe bij Het Eepos, en natuurlijk ook met de 2 nieuwe projecten, wij weten nu dankzij dit gesprek meer rond haar taken.*

# Een spannende periode

*Het zou zomaar kunnen dat Petra De Sutter een echte stunt uithaalt, want de minister voor Ambtenarenzaken wil enkele mensen met een beperking in het gewone arbeidscircuit krijgen.*

Vanaf dit jaar mogen de federale overheidsdiensten een deel van de vacatures uitschrijven. Daarom lanceert Petra De Sutter een nieuwe regel in, namelijk dat mensen met een beperking ook een betalende job in bedrijven mogen beoefenen.

De bedoeling hiervan is wel dat er ook een sollicitatiegesprek komt, en dat hij of zij ook kan bewijzen dat deze persoon wel de goede kandidaat is voor deze job te beoefenen.

Momenteel zijn er in ons land niet zoveel mensen met een beperking in het gewone arbeidscircuit aan de slag, en dat heel jammer, want deze mensen verdienen dit ook.

Daarom wil de federale overheid 30 procent van de administratieve jobs in ons land iemand met een beperking hieraan zetten. Momenteel staat dit cijfer heel laag, 1,1% van de bevolking met een beperking werkt in het gewone arbeidscircuit, wetende dat er tot op de dag van heden maar slechts 3% van deze mensen aan het beslag van het werken kunnen beginnen. Dit smaakt echt naar heerlijke wafels met slagroom. J

Momenteel gaat het dus alleen maar om administratief werk, maar dat kan zeker en vast ook bijvoorbeeld werken in de keuken zijn, maar je kan ook om een ander voorbeeld te geven in de huid van een echte kunstenaar kruipen, en dan beginnen te

tekenen.

Eerst zou dit een proefperiode zijn, maar als het voor beide partijen goed bevalt krijg je een vast contract en dan worden de mensen met een beperking dus ook betaald. Jammer genoeg staan de meeste mensen hierbij niet stil, maar mensen met een beperking kunnen meer dan men denkt, dus waarom zou dit niet lukken?

Misschien zitten de uitkeringen nog in het gras vast. Maar mits met de goede informatie gaan de personen met een beperking hun uitkering normaal niet kwijtspelen, maar toch kunnen er dan nog problemen vormen, want dan kan men misschien het geld van je persoonsvorming budget achter de hand houden. Iets dat wij ook meekregen is dat een arbeid en inkomensvervangende tegenmoetkoming niet samen gaat, het is ofwel het één of het ander. Maar volgens een ervaringsdeskundige uit Geel, is dit geen probleem.

Maar toch moeten wij heel voorzichtig met zo'n zaken zijn, want voor je het beseft heb je niets meer van je uitkering. Maar dit is wel in het slechtste geval. Of dit project door de deur geraakt is niet zeker, want de deuropening is volgens onze redactie te klein.



Indien dit toch wel behaald wordt, is het wel slecht nieuws voor de dagcentra's, in ons land. Want dan zal er in de toekomst voor dit project gekozen worden in de plaats van om voor een Dagcentrum te kiezen.

*Maar dan zou Petra De Sutter er wel 100% voor gaan. Is het een stunt? Of wordt dit een valse belofte naar de volgende verkiezingen toe om terug verkozen te worden? Wij weten het ook niet, maar één ding is zeker, men moet meer doen voor mensen met een beperking. Hopelijk komt dit project er toch door, en dan zien we wel verder, het wordt in elk geval een spannende periode voor mensen met een beperking.*

# Een project in opbouw

*Iets wat nog in opbouw is en helemaal nog niet zo bekend, dat is Chowa. Het is dan ook iets heel bijzonders dat onze krant over dit project een interview mag afnemen. Een nieuwe uitdaging is altijd leuk, en zeker als je dit met andere mensen kunt delen. Onlangs startte Jurn en Didier Anthonis met dit nieuw project.*

*Op een mooie zomerdag spraken wij af met de mannen achter dit project, eigenlijk was het de bedoeling om dit interview op de markt van Geel af te nemen, maar uiteindelijk werd de plaats verwisseld door het Geelse stadspark. Want op de markt was het veel te druk.*

*Toen wij arriveerde moesten we nog eventjes wachten, want Jurn en Didier waren eventjes de weg verloren, toen beide waren aangekomen, zochten wij een plaatsje op en kon ons gesprek beginnen.*



*Jurn en Didier*

**Willen jullie jezelf eerst eens even voorstellen aan onze lezers?**

Wij zijn Didier en Jurn, vader en zoon. Na heel wat jaren dienst voor het vaderland als militair houdt Didier zich tegenwoordig bezig met mindfulness en bosbaden tijdens zijn pensioen.

Jurn is psychologisch consulent van opleiding. Na een paar jaar interims te doen en te werken in een

kinderopvang heeft hij zich verder verdiept in rouw- en verliescounseling. Jurn is geboren met een lichamelijke beperking en wil graag zijn kennis en ervaringen gebruiken om personen in dezelfde situatie te ondersteunen.

**Wat doen jullie zoal allemaal in het dagelijkse leven?**

Na de werkuren kan je Didier te-

rugvinden op de fiets voor gezellige toertjes langs Limburgse wegen of op een rustig plekje met een goed boek. Als hij niet daarmee bezig is, dan is hij aan het spelen met de kleinkinderen.

Jurn is actief als rolstoelbasketter. Hij speelt competitie in 2 ploegen en stoomt daarnaast nieuw aankomend talent klaar als jeugdcoach. Tijdens de zomervakantie zet hij zich in als animator op kampen voor kinderen met een beperking bij To Walk Again vzw.

**Jullie startte dus onlangs aan een nieuw project, namelijk Chowa, kunnen jullie eens even uitleggen wat dit precies is?**

Chowa is een praktijk voor rouwen verliescounseling, mindfulness en bosbaden. Wij hebben een praktijk in Geel, gelegen bij Kiné Geel, waar we vaste zitdagen organiseren waarop mensen kunnen langskomen voor een eerste contact of om informatie in te winnen. Daarnaast werken we ook op afspraak met cliënten.

**Waarvan komt Chowa eigenlijk vandaan?**

Chowa is de Japanse term voor 'een leven in balans'. Door middel van onze technieken en methoden willen we de balans in het leven van

onze cliënten terugbrengen of een nieuwe balans laten ontstaan.

### Waarom dit project?

Jurn was afgestudeerd als rouwen verliescounselor en zocht naast zijn halftijdse job in de kinderopvang nog een extra uitdaging. Om de kennis in de praktijk om te zetten, ontstond Chowa. Didier was al langer bezig met mindfulness en bosbaden binnen en buiten het leger. Het leek ons een mooi gegeven om beide werkvelden met elkaar te combineren en zo cliënten nog beter te ondersteunen.

### Wat maakt de project zo bijzonder?

Het feit dat vader en zoon gepassioneerd samenwerken is al uniek. Daarbovenop bundelen we verschillende stromingen binnen de geestelijke gezondheidszorg waar, ons inziens, nooit eerder een combinatie van gemaakt is: rouw- en verliescounseling, mindfulness en bosbaden. Onze samenwerking werkt in beide richtingen en maakt doorverwijzingen een stuk vlotter zonder lange wachtrijen.

### Hoelang zijn jullie eigenlijk al hiermee bezig?

Elk van ons had zijn eigen eenmanszaak al een tijdje. Sinds januari 2023 hebben we onze eenmanszaken gebundeld en is Chowa dus wat groter geworden.

### Hoe zijn jullie eigenlijk op het idee gekomen om hiermee te beginnen?

Het pensioen van Didier heeft hier veel mee te maken. Door onze zaken samen te voegen, kon hij ook nog actief blijven en zo zijn passie voor mindfulness en bosbaden delen. Voor Jurn is dit de ideale manier om ervaring op te doen en toch nog ondersteuning te hebben.

### Willen jullie eens even uitleggen hoe je aan zo'n project begint? Want jullie zijn toch maar met 2 niet?

We zijn begonnen met een brainstorm over de taken, de locatie, invulling van de sessies... Toen we dit allemaal overlopen hadden zijn we langsgegaan bij een boekhouder met al onze vragen en zo is uiteindelijk alles in werking getreden.

### Willen jullie eens even uitleggen wat dit project eigenlijk zoal allemaal inhoudt?

Bij Chowa ondersteunen we mensen in de zoektocht naar een leven in balans. Zowel personen die een verlieservaring hebben doormaakt als personen die terug rust willen ervaren kunnen hiervoor bij ons aankloppen.

### Hebben jullie hiervoor eigenlijk moeten studeren?

Jazeker, elk van ons heeft zijn diploma's en/of getuigschriften behaald binnen hun vakgebied. Didier is erkend mindfulnessstrainer en gids in het bosbaden. Jurn heeft eerst een bachelor in de toegepaste psychologie afgerond om nadien nog een getuigschrift in kinder- en gezinscoach én rouw- en verliescounseling te behalen.

### Wat zijn jullie taken eigenlijk?

Didier begeleidt mindfulness-sessies in groep of individueel. Daarnaast is hij bospadgids, dit is ook in groep of individueel.

Jurn is rouw- en verliescounselor en houdt zich tijdens verschillende sessies bezig met het rouwverhaal van cliënten. Een specifiek voorbeeld hiervan gegeven is niet zo gemakkelijk aangezien dit zeer individueel bepaald is. Bij de ene cliënt is het puur gesprekstherapie terwijl het bij een andere cliënt meer creatief werken is a.d.h.v. tekeningen, muziek...

### Iemand met een beperking wordt dikwijls anders bekeken, dat merken wij ook, maar hoe beleef je eigenlijk zo iets toen je met dit project startte?

De lichamelijke beperking heeft Jurn eigenlijk nooit tegengehouden. Bij de start van Chowa werd hier dan ook niet echt bij stilgestaan. Er werd eerder gekeken naar hoe we dit als troef konden uitspelen. Het gegeven van de beperking hebben wij duidelijk op de website omschreven.

Cliënten die een afspraak maken bij Jurn zijn hier dus al van op de hoogte en kijken dan ook niet raar op. We merken ook op dat de beperking juist een extra troef is. Sommige cliënten maken juist een afspraak bij Jurn omdat ze gevoel hebben dat hij de situatie beter begrijpt en hen beter kan ondersteunen dan een therapeut zonder beperking.

### Wat is de bedoeling hiervan?

Jurn wil graag de ervaringen die hij door het leven met een beperking heeft opgedaan combineren met de kennis van zijn opleidingen om zo de cliënten het best te kunnen ondersteunen.

### Wat wordt er eigenlijk van jullie verwacht? Wat verwachten jullie van de klanten?

In het rouw- en verliesverhaal merken we dat cliënten gewoon graag hun verhaal willen doen en dat er naar hen geluisterd wordt.

### Hoeveel klanten hebben jullie eigenlijk tot nu toe?

We kennen een moeilijke start waarin we nog niet veel cliënten hebben. Momenteel werken we dan ook volop aan naambekendheid door middel van flyers, een standje op de braderij in Geel...



Tot slot, wat mogen wij nog verwachten van Chowa?

Bij Chowa kom je terecht in een warme sfeer. We bieden een luisterend oor en een goede ondersteuning.

*De tijd vloog zo voorbij, het was dan ook een geslaagd interview, wij willen hierbij een welgemene dank je wel zeggen tegen Jurn en Didier, voor hun tijd en moeite.*

*Dankzij dit gesprek weten wij wat meer rond het Chowa gebeuren. Jammer genoeg kregen wij de kans niet een nagesprek, want wij moesten door naar een andere afspraak. Jurn en Didier, nog veel succes met jullie project en tot een volgende keer!*

## EEN VERASSEND RESULTAAT

*De laatste jaren worden er meer controles naar drugs en lachgas in het verkeer gehouden, en dit leidde toch wel naar een heel verassend resultaat. Want er worden meer fietsers tegen gehouden met drugs en lachgas dan automobilisten.*



Tijdens de controles van de voorbije jaren merkte vele automobilisten die dagelijks op de baan zijn, merkte het ook al op. Er worden steeds minder controles op automobilisten gevoerd, maar dit niet alleen. Want de laatste maanden controleert men steeds meer fietsers, en dit niet alleen op goed zichtbaarheid, maar ook op drugs en lachgas.

Fietsers kunnen ook drugs meenemen, maar het lachgas dat tijdens voetbalwedstrijden kan worden gespoten, is eigenlijk moeilijk me te nemen met de fiets. Want de fles is een beetje te groot, en anders ontdekt de politie de lachgas direct, en natuurlijk is lachgas ook een soort van drugs. Hoewel onze redactie de juiste cijfers op fietscontroles kent, ook weten wij dat zes procent van de gecontroleerde fietsen niet in orde zijn.

Maar liefst 50 procent van de fietsers die gecontroleerd werden op drugs, zou volgens onze redactie vernam onder de invloed geweest zijn, hoewel dit cijfer niet helemaal duidelijk is, want sommige fietsers vertelde dat ze last van astma had-

den en niet wisten dat het geneesmiddel wel echte drugs was, het zou gaan over schoolgaande jeugd, meer werd er hierover niets bekend gemaakt.

Normaal wordt drugs niet toegelaten op school, maar toch gebeurt het toch wel dat er door sommige leerlingen drugs meenemen naar school, om welke drugs het precies gaat is jammer genoeg niet bekend gemaakt, maar goed.

Wat ons wel vooral opvalt is dat er voor zowel leerlingen als volwassenen er een bepaalde leeftijd is voor zowel leerlingen als volwassenen is. De leeftijd van leerlingen is van 10 tot 18 jaar, en van de volwassenen is de leeftijd tussen de 18 en 35 jaar, en dat is wel heel opvallend, want drugs gebruiken dat is niet goed voor de gezondheid,

wat wij zeker weten is dat er 15 procent van de autobestuurders gecontroleerd werden, onder invloed van drugs of lachgas waren. Dat blijkt uit een nieuw onderzoek van de Vlaamse Stichting Verkeerskunde. Van deze mensen blijken er 8 procent drugs te nemen, en dat

is wel heel zorgwekkend, dit weet ook de Vlaamse minister van Mobiliteit, namelijk Lydia Peeters, van Open VLD.

Men beloofd er zo vlug mogelijk werk van te maken, om hieraan iets te ondernemen. Maar wij weten allemaal dat dit probleem nog niet zo vlug opgelost zal geraken, want drugs en lachgas wordt nog verkocht in sommige winkels, en dat zou niet mogen zijn.

*Een heel verassend resultaat is het uiteraard wel, maar zonder controle op drugs en lachgas kom je als agent nergens, en zeker met het nieuws dat wij kregen, er zijn meer mensen die drugs gebruiken. Dus beste mensen als je ooit iemand tegenkomt met drugs of een fles lachgas, kan je deze beter laten vallen en hopelijk zonder breuken. Want anders krijg je een heel verrassend resultaat!*

# Een muzikale namiddag

*Op zondag 4 juni was het dorp van Eindhout weer eens het decor voor een namiddag vol muziek van verschillende fanfares, uit de Europese landen. Zo konden de inwoners van Eindhout genieten van fanfare muziek uit Oostenrijk, Nederland en Duitsland. Al mocht de Sint-Lambertus fanfare natuurlijk ook niet ontbreken.*



Zoals deze traditie het wenst, konden de inwoners van Eindhout genieten van een optredens van de fanfare. Dit met een drankje erbij. Het was dan ook gezellig druk in het dorp.

Al van bij het begin werd duidelijk dat er heel veel volk zou komen. En dat was ook zo. Gelukkig stonden de werkende mensen, vanaf de eerste seconde paraat. Al werd er gezegd dat er niet veel helpende handen waren, dit was zeker niet waar.

Iedereen genoot volop van de zon en een drankje, terwijl de mensen hun muzikale kunsten lieten horen. Voor degene die bij het drinken een versnapering wilde, werd

er chips voorzien. Je kon kiezen tussen zout of paprika.

Jammer genoeg kon je voor de rest niets eten. Dus misschien een niet onbelangrijke tip voor de volgende editie: zorg ervoor dat er bijvoorbeeld een hamburger of hotdog is om te eten. Anders gaan de mensen vlugger naar huis.

Toch was het een succesvolle editie, met heel goed weer. We hopen dat er zo nog meer van deze muzikale namiddagen komen. Oeps, bijna vergeten te vertellen. Gedurende deze namiddag, kon je binnen ook nog genieten van een tentoonstelling rond de fanfare van vroeger tot nu.

**Verder was het een hele leuke muzikale zondagnamiddag. Dit bewijst dat Eindhout een heel gezellig dorpje is. Bedankt aan de werkende mensen en organisatie voor het mogelijk maken van deze namiddag. Wij hopen nog veel te kunnen genieten van de fanfare. Tot de volgende muzikale namiddag.**

# Een geslaagde dag

*Elk jaar opnieuw, op de eerste zaterdag van juli, organiseert Zonnerun vzw, een dagtocht doorheen de Kempen voor mensen met een beperking. Op deze dag, kunnen deze mensen een hele dag genieten en meerijden met trikes, cabrio's en brommers met een sidecar.*



De eerste zonnerun vond plaats in september 1986. Deze vereniging werd datzelfde jaar ook opgericht. Wegens gekende redenen, kon ook de Zonnerun in 2020 en 2021 niet uitrijden. Vanaf 2022, werd dit gelukkig maar, terug opgenomen. Anders moesten de vele deelnemers, dit evenement uiteraard heel erg hard missen.

Zoals altijd keken de deelnemers hier al wekenlang naar uit. Sommige mensen keken een week voordien naar het weerbericht. Op het eerste zicht, zag het er helemaal niet goed uit. De voorspellingen gaven regen. En dat na een echte zomerse maand juni.

Toch was er nog hoop dat deze voorspellingen niet juist waren. Wetende dat de Zonnerun al veel edities met regen kende, maar de laatste edities wel erg goed weer, was het toch wel afwachten wat het dit jaar ging zijn. Één ding was wel zeker, de temperatuur zou volgens de weervoorspellingen 18 graden zijn.

De dag begon al vroeg. En jawel, de regen was ook aanwezig. Het was niet warm, dus goed aankleden was de boodschap. In een sidecar of op de brommer, heb je namelijk altijd een beetje wind. Ondanks de regen, ging het zeker en vast weer een leuke dag worden.

Sommige mensen denken, dat de motards stoere binken zijn. Toch zijn dit ook maar gewone mensen, die hun medemens een leuke dag willen bezorgen. Dat bewijzen ze

elk jaar opnieuw. Sommige laten zelfs hun eten koud worden, om haar of zijn passagier te helpen. Dat brengt elk jaar opnieuw, weer ontroerende beelden met zich mee.

Voor het vertrek moeten zowel chauffeurs als deelnemers, zich aanmelden. Dit jaar kon iedereen eerst nog een auto kiezen, het aanmeldingspunt, was dit jaar namelijk de Honda garage in Eindhout.

Nadien kon men een stevig ontbijt nemen. Dit werd zoals elk jaar opnieuw, getrakteerd door de familie Goukens. Hoewel traktatie, voor de zonnerun was dit inderdaad een traktatie, maar iedereen die ging ontbijten, moest wel 10€ betalen.

Of dit dus al dan niet een traktatie is, moet je zelf maar uitmaken. Dit ontbijt ging door in de feestzaal bij de Lambair. Zoals gewoonlijk bestond het ontbijtbuffet uit: spek met eieren, pistolets en kaas of hesp als beleg. Al was er gelukkig ook confituur aanwezig. In ieder geval, er was voor ieder wat wils.

Tijdens het ontbijt, kon je ook deelnemen aan een tombola. Je had zelfs altijd prijs. De journalist van dienst Jo Helsen, liet ook dit jaar weer het beste van zichzelf zien. Dit ook weer, met een heel opvallend pakje aan. Iedereen die hij te pakken kreeg, werd dan ook geïnterviewd voor de film van deze editie. Van elke Zonnerun, word er namelijk een film gemaakt.







Rond 8u50 gingen de meeste mensen terug naar buiten. Volgens de buienradar aangaf, was het buiten droog. Maar eenmaal buiten, kreeg de buienradar ongelijk want het druppelde een beetje. Terwijl het volk begon te komen, om de zonnerun uit te zwaaien, gingen de meeste deelnemers naar hun chauffeur opzoek. De meeste deelnemers hebben geen vaste chauffeur, maar door de nummers, die iedereen kreeg bij inschrijving, kon men de chauffeur en hun passagiers terugvinden.

Rond 9u15 stapte de passagiers in hun voertuig. Het vertrek was immers voorzien om 9u30. Maar zoals elk jaar, liep dit een beetje uit. Dit jaar werden er vooraf geen

straten bekend gemaakt. Het was dus afwachten in welke straten de Zonnerun ging passeren, dit was vooral vervelend voor de kijklustigen.

Waar al vele jaren op gehoopt wordt, het overvliegen van de straaljagers bij het vertrek van Zonnerun, was jammer genoeg ook niet voor dit jaar. In de beginjaren, vlogen deze altijd over Eindhout. Dat zorgde toen telkens voor kippenvel. Misschien kan het bestuur van Zonnerun, volgende keer het geluid van de straaljagers laten klinken door de boxen van de muziekinstallatie. Zo is er toch het gevoel, dat de straaljagers aanwezig zijn.

Toen het lint werd doorgeknipt, en de colonne aan de jaarlijkse ronde doorheen de Kempen begon, regende het alsmaar harder. Toch kon de pret net meer op. Toeterende voertuigen en wuivende mensen, dit zorgde echt wel voor een kippenvelmoment.

De colonne reed zoals elk jaar, eerst een klein rondje door Eindhout. En komt de hele colonne, nog een keertje door het dorp. Daar stonden ondanks het regenweer, nog steeds veel mensen te wuiven.

Toen de colonne Eindhout uitreed, begon het te hagelen. Wat wel opvallend was, was dat de Zonnerun zo aan Bobbejaanland was. Hier kregen de deelnemers het eerste pakje.

Nadien werd er onderweg nog kort gestopt. vermoedelijk om te kijken of iedereen bij was. Na deze korte pauze, trok de stoet verder richting de Europese school in Mol. Hier konden we indien nodig de benen strekken en naar de wc gaan. We kregen hier ook stuk fruit en drinken aangeboden.

Nadien trok de colonne richting de sporthal van Arendonk, waar hun een warme maaltijd te wachten stond. Deze warme maaltijd bestond uit: tomatenroomsoep met balletjes, stoofvles met frieten en een potje rauwkost, en als nagerecht was er nog een frisco.

Ook werd er tijdens deze middagpauze animatie voorzien. Dit door een muziekgroepje dat hun naam niet bekend maakte. Hierbij werd na de maaltijd door sommige deelnemers gedanst. Al bleven de meeste gewoon zitten. Wie zin had, kon ook nog iets drinken in het café, dat zich aan deze sporthal bevond.





er enkele chauffeurs deze brommer vooruit duwen en hopen dat de brommer, weer kon verder rijden. Dit gebeurde ook en zo kon ook de colonne weer verder rijden.



De aankomst die net als het vertrek in Eindhout dorp plaats vond, werd langs de Langedijk te Vorst ingezet. Terwijl de fanfare traditiegetrouw klaar stond om de Zonnerun te verwelkomen, stroomde Eindhout dorp vol mensen om de delegatie een warm en vooral droge aankomst te bezorgen. Iedereen genoot weer met volle teugen bij deze aankomst.

Eenmaal aangekomen en uitgestapt was het tijd om de jaarlijkse sandwiches met hesp en kaas op te eten en de zaal van De Lambair, en werden de chauffeurs die zoveel jaren met Zonnerun meerijden, in de bloemetjes gezet. Eén iemand kreeg zelfs een ballonvaart cadeau.

Tijdens het middagmaal, werd er weer op de buienradar gekeken. Het zou een droge namiddag worden. Al had de buienradar weer eens ongelijk. Want toen de Zonnerun terug richting Eindhout wou vertrekken, begon het buiten regen te gieten. Dit was niet het enige, er raakte bijna een brommer niet meer gestart. Gelukkig kreeg men deze brommer toch gestart en kon deze gewoon mee verder rijden.

alweer gewacht. Dit koste ook wel duwmoment. De brommer die deze middag bijna niet gestart raakte, was weer stilgevallen. Dus moesten

Onderweg werd al snel duidelijk, dat er nog enkele keren moest worden gestopt. Het ging zo vlug vooruit. En dan met de pakjes, moest er wel gewacht worden op de rest van de colonne. Eenmaal het laatste pakje aangenomen was, werd er



*Het was een natte maar ook een hele leuke geslaagde editie. Daarom werd er een daverend applaus gegeven aan de chauffeurs. Wij kijken nu al uit naar de 37ste zonnerun, deze zal doorgaan op zaterdag 6 juli, met hopelijk de zon en een aangename temperatuur. Want een Zonnerun zonder de mooiste van het land is geen echte Zonnerun. Jawel, het was een geslaagde dag.*

# Een leuk gebeuren

*Elk jaar opnieuw geeft KVG Eindhout een ledenfeest, normaal is dit feest altijd in september, maar nu ging dit door op 21 oktober. Trouwens, KVG is ondertussen van naam veranderd, nu noemt dit kando. Waarom de KVG van naam veranderd is weten wij ook niet, maar kando heeft een bijzondere betekenis, zo is kan van kunnen. Dit omwille we geloven dat wij samen alle drempels kunnen weg nemen. De do komt van doen, omdat wij nooit bij de pakken blijven zitten. Kortom, Kando is kort, krachtig maar ook positief.*



De kleine zaal van de speeltuin in Eindhout, zat niet vol maar er kwam toch wel wat volk opdagen, voor dit ledenfeest, het menu stond tomaten-groentensoep met balletjes, dit werd met een stukje stokbrood geserveerd. De stok was niet aanwezig maar het brood wel.

Nadien kregen de mensen nog wortelpuree of spinaziepuree, met stoofvlees of ribbetjes, en als nagerecht heerlijke chocomousse te eten, dus een doodgewoon gerecht. Dat kan ook smaken. J Bij het eten kregen de mensen een keuze tussen plat of bruiswater.

Als animatie werd er een optreden voorzien door een zanger die zijn naam niet vertelde, Deze man zong en speelde tegelijk op

zijn keyboard, zeg nu nog eens dat mannen geen 2 dingen tegelijkertijd kunnen. J Eigenlijk werd er bijna niet meegezongen, dit wegens dat bijna iedereen in gesprek met elkaar was. Dit met een drankje, want ondertussen kon je drinken aan de toog gaan kopen.



**Na een tijdje was het tijd voor de heerlijke biscuit met een tasje koffie of thee. Jammer genoeg was dit voorbij zonder dat wij het wisten. Het was een geslaagd ledenfeest. Bedankt aan de organisatie voor deze leuke namiddag, en we hopen dat Kando of KVG dit nog lang mag organiseren. Want het is en blijft een leuk gebeuren.!**

# Een genietbare dag

*Op donderdag 8 juni gingen er enkele deelnemers van het Geelse Dagcentrum een dag vissen. Het Eepos gaat normaal gezien altijd aan de vijver van de KWB te Veerle vissen, behalve het Geelse Dagcentrum niet, want deze mensen gaan liever in Meerhout aan de vijver van de vereniging HSV De Katvissers vissen. Deze vereniging bestaat al 50 jaar en werd vanuit café 'welkom' in de katte te Zelzate opgericht.*



De man van een gepensioneerd personeelslid Mieke genaamd van het Geelse Dagcentrum heeft namelijk deze vijver, en zo kwamen de mensen van dit dagcentra aan die bewuste visvijver.

Tijdens de ochtend werd het al duidelijk dat het weer ons heel goed gezind was, want de zon was van de partij en ook de temperaturen waren heel goed, dus insmeren was de boodschap van de dag.

Voor de delegatie kon vertrekken werd er een kaart van ons Twinkeltje genomen en moesten de mensen hun naam op de kaart schrijven. Ook werd er zelfgebakken cake in een zak samen met de kaart gestoken, dit was voor de organisatie, te bedanken. Eenmaal alles klaar was, was het tijd om te vertrekken naar de visvijver.

Onderweg reed de begeleider en chauffeur van dienst een beetje verkeerd. Tja ook deze mensen kunnen zich al eens vergissen, en als de geheugen gps je dan ook in de steek laat dan weet je de weg niet zo goed, J gelukkig maar kwam de delegatie aan de juiste vijver uit. Eenmaal aangekomen werd de delegatie verwelkomd en ging iedereen naar zijn of haar plaats.

Sommige denken dat het vissen makkelijk is, maar dit is totaal niet waar, want je moet altijd zorgen dat er iets aan de haak hangt en de vissen moeten indien ze gebeten hebben van de haak gehaald worden. Hiervoor was er een goede oplossing gevonden want gelukkig kreeg iedereen een persoonlijke assistente om te helpen.

In deze vijver zitten karpers, deze vis is een beenvis uit de orde van karperachtigen. Deze vis kan tot 120 centimeter lang worden. Hij is herkenbaar aan zijn vier baarddraden, twee korte op de bovenlip en twee lange in de mondhoeken. Maar dit is niet het enigste, want een karper kan je ook aan de lange rugvin met heel sterke eerste vinstralen. In de natuur kan een karper 30 of 40 jaar worden, en weegt 2 a 3 kilo.

Iedereen kreeg een plaatsje toegewezen en al snel werd het duidelijk wie het beste plaatsje gekregen had. Degene die eerste zat had al snel een twintigtal vissen gevangen, en dit terwijl hij genoeg vangt, maar dan wel in de andere betekenis.

Van al dat vissen kreeg iedereen dorst en werd er voor de eerste maal rondgekomen met het drin-



ken. Ook met de zonnecrème werd er langsgelopen, want van in de zon te zitten kan je natuurlijk verbranden. Tegen de middagpauze werd er nog eens rondgekomen met het drinken zodat iedereen genoeg gedronken had.

Omstreeks 12u30 werd er afgeflo-



van dienst was een curryworst of een vegetarisch stukje vlees, waar wij de naam niet van kennen.

Na het heerlijke eten, was het weer tijd om het tweede deel van de visvangst aan te vatten. Wie gedacht had dat het vissen nu beetje moeizamer ging had het toch wel mis want het bleef vlot gaan. Deze keer moest er niet met frieten worden gevestig, zoals in 2016 het geval was.

Tijdens het vissen werd de vangst opgeschreven en ook bijgehouden. Weetje wat ons opviel? Eén iemand ving maar liefst 50 vissen, ongelooflijk! Na het vissen kreeg iedereen nog een ijsje, dit samen met een diploma en een pet.

Nadien werd de kaart en de cake uitgedeeld en kreeg de organisatie nog een daverend applaus. Hierbij willen wij iedereen bedanken voor de superleuke dag, en hopelijk tot volgend jaar.



*Elk jaar opnieuw bezorgen deze mensen de delegatie van het dagcentrum in Geel een onvergetelijke dag met alles erop en eraan, toch knap van de Katvissers!*

## Een uitstap voor in te kaderen

*Op woensdag 16 augustus vertrok er een delegatie van het Geelse dagcentrum en huis De Post voor een superleuke uitstap naar de dierentuin in Antwerpen. Enkele mensen verzamelde in het Geelse dagcentrum en gingen daarna te voet of met een busje van de stad Geel naar het station. Waar de rest van de mensen bijeenkwamen. Er was een wagon gereserveerd, maar een trein nemen is in deze tijd niet simpel, en zeker niet als je assistentie nodig hebt. Gelukkig was dit tot in de puntjes geregeld door de hele toffe begeleiders.*



Toen iedereen aan het station was gearriveerd was het wachten op de trein. Eenmaal de trein arriveerde, kwam de gevraagde assistentie naar deze mensen toe. Dit nog wel met een brug zodat de rolwagens gewoon op de trein konden rijden. Het was nipt maar iedereen kon gelukkig bij op de trein.

Eenmaal de trein vertrokken was, kon het aftellen naar de dierentuin beginnen. De rit verliep zo vlot en toch wel vlugger dan gedacht arriveerde de trein in Antwerpen. Ook het uitstappen verliep zonder moeite.

Wie verwachtte dat het niet druk in de dierentuin zou zijn, was helemaal fout. Bij het binnengaan viel het nog wel mee, maar eenmaal binnen was het behoorlijk druk. Iemand van de

begeleiders nam de verantwoordelijkheid op zich om de hele bende mee te nemen en zo de delegatie door de dierentuin te leiden. Voordat iedereen vertrok werden er nog koeken uitgedeeld zodat men verder kon tot de middag.

De voormiddag was zo voorbij. Tijdens de middag kreeg iedereen een busje drinken met een flesje water. Nadien kreeg de delegatie boterhammen of sandwiches voorgeschoteld, dus ook voor degene met suikerziekte werd er rekening gehouden.

Toch knap van de begeleiders! In de namiddag ging de tocht in de dierentuin verder, de delegatie was zo rond de dierentuin. Op het einde kreeg iedereen een ijsje of een koffie. De tijd ging zo snel dat men stilaan

naar het station moest. Eenmaal aan het station was het wachten tot de trein arriveerde. Toen iedereen op de trein zat kon de terugrit beginnen.

*Het was een uitstap om niet snel te vergeten. Dit dankzij de toffe begeleiders en vrijwilligers, maar ook het goede weer speelde hiervoor een grote rol. Bedankt voor de superleuke dag, en hopelijk volgen er tijdens de toekomst nog meer leuke uitstappen.*



# Voor herhaling vatbaar

*Gezellig op een terras iets drinken en een beetje bijpraten is altijd leuk, dit dachten de mensen van het Geelse dagcentrum ook. Daarom organiseerde men op vrijdag 30 juni 2023 een leuk zomerterras waar de naaste familieleden werden uitgenodigd, dit om de vakantie goed in te zetten maar dat niet alleen, want het gezellig samen zijn hoorde hier ook bij.*

Ondanks dat men voor-spelde dat het niet zo'n mooi weer ging worden, met een temperatuur tot 19 graden, viel het weer heel goed mee, rond de middag gaf de thermometer een temperatuur van rond de 20 graden aan, en de zon was ook van de partij. Dit was meteen een voorbode op een leuke en gezellige vrijdagnamiddag.

Het zomerterras werd omstreeks 14u geopend en al snel bleek dat er vele mensen hier naartoe kwamen, jammer genoeg hadden de chauffeurs van Transport Erik eerst nog ander werk, zij werden voor de busritten van het Dagcentrum toch nog getrakteerd op een heerlijk drankje.

Bij aankomst kon men jetons kopen, voor de mensen die op deze dag in het dagcentrum werkten, werden er jetons voorzien, maar als deze opgebruikt waren moest men

zoals iedereen de nodige jetons natuurlijk bijkopen.

Voor deze dag werd er zelfgemaakte en alcoholvrije sangria en monjito gemaakt, en dit door de mensen van het Geelse Dagcentrum. Voor één keer werd de winkel buiten opgesteld, zodat de mensen de zelfgemaakte producten konden kopen. De mensen hebben aan heel veel gedacht, maar wat niet aanwezig was, is een versnapering voor bij het drinken. Misschien een tip voor volgend jaar?

Elke deelnemer mocht ook op de foto met hun naaste familieleden. Voor deze foto had men een kader gemaakt en kon je kiezen uit verschillende foto props zodat het een ludieke foto werd. Waarom dit moest werd niet gemeld, dus dit kunnen wij ook niet vertellen. Maar weet je wat? Het was echt de moeite waard.

*Deze editie was echt geslaagd en iedereen ging dus heel tevreden terug naar huis. Dit is echt voor herhaling vatbaar, wij kijken nu al naar een eventuele volgende keer uit. Want veel volk zorgt voor de vreugde, en dit laatste moet er zeker en vast zijn! Een terrasje doen is altijd heel leuk, en zeker bij goed weer. Jawel, dit is voor herhaling vatbaar!*



*Wouter samen met zijn ouders poseren voor de foto van het zomerterras.*



*Wouter en Evy Rutten tijdens het zomerterras.*



*Begeleiders aan het praten bij het zomerterras.*

# Een festival is altijd leuk

*Een festival meenemen is altijd leuk, en zeker met goed gezelschap. Op vrijdag 25 augustus vond de 24ste editie van het Limburgse festival, Buitenbeenpop, plaats. Dit is een heel bijzonder festival, want bij dit evenement staan mensen met een beperking centraal.*



Een volledig aangepast festival, je zou zeggen dat dit niet bestaat, maar toch zien wij dit terug in Leopoldsburg. Buiten de toilettencabines was wel alles goed aangepast aan de normen van iemand met een beperking. Maar goed, een echte sanitaire voorziening kan je jammer genoeg niet op een festivalweide krijgen.

Al van de eerste seconde van dit festival wist iedereen dat het niet droog ging blijven. Dit toch al zeker in de voormiddag, want tijdens de eerste uren van deze dag werd het maar niet echt licht buiten en regende het pijpenstelen.

Bij aankomst viel het ons meteen op dat er bijzonder veel controle aan de inkom stond of iedereen wel een armbandje van dit festival aan had. Eenmaal binnen deelde men plasticen poncho's en hoeden uit. Jawel, ook tegen de regen kan je soms een hoed gebruiken.

De opgestelde tenten waren duidelijk bedoeld voor mensen die niet aan het podium wilden plaatsnemen. Zoals de echte festivalgangers stonden er mensen urenlang in de regen voor hun helden te kunnen zien. De presentator van dienst en peter van Buitenbeenpop, was Jelle Cleymans.

Dit jaar was er een grote primeur aanwezig, namelijk een persoon die de mantelzorger vervangt en de nodige begeleiding geeft. Ook was er een snoezelruimte voorzien. Dit voor de mensen die zich geprikkeld voelen. Deze werd geschonken door dienstencentrum Sint Oda. Voor degene die het nodig hadden was er ook een verzorgingsruimte aanwezig.

Zoals andere jaren waren er ook optredens van sfeervolle Vlaamse publiekstrekkingen zoals Stef Willems – Frimout, Luc Steeno, Sam Goris, Günter Neefs, Get Ready, Stan Van

Samang, Margriet Hermans en haar dochter Celien.

De optredens waren leuk en men kon ook goed meezingen en dansen. Maar het beste aan dit festival was toch wel het eten en drinken. Je kon allerlei snacks kopen, zoals een hamburger, frieten, met een stukje vlees en zoveel meer. Dus met honger en dorst moest je niet terug naar huis.

Tijdens de namiddag werd er overvloedige regen voorspelt. Althans dit meldde de burgemeester van Leopoldsburg toch, maar nat werd je er niet van. Het regende alleen maar serpentines. Zo'n mooie regen mag er altijd uit de lucht vallen. J

Het was voor de 6,500 bezoekers een heel leuke en genietbare dag. Ook degene die niet zo goed kunnen zien genoten ervan, er was zowel een doventolk als iemand die sprak met gebarentaal aanwezig.



*Dus iedereen kon volgen en genieten. Meer hoeft dit toch niet te zijn? Wij kijken nu al uit naar de volgende editie en dit wordt een heel speciale, daar kunnen wij nu al zeker van zijn. Want een festival is altijd leuk!*



# Een succesvolle namiddag

*Op vrijdagmiddag 27 oktober '23 organiseerde het Geels stadsarchief iets heel leuks, en dit voor de vrijwilligers. Een unieke kans voor de vrijwilligers om elkaar te leren kennen, het was inmiddels geleden van eind juni 2022 dat de groep vrijwilligers bij elkaar waren gekomen, dus het was uitkijken naar deze dag.*

Rond de middag waren de personeelsleden al druk in de weer, want alles moest natuurlijk nog klaar gezet worden. Tegen 13u kwamen de vrijwilligers, het personeel was daarom druk in de weer.

Gelukkig stond alles tijdig klaar, en kon iedereen om 13u aan tafel. De lunch was sandwiches en pistolets, met beleg en enkele slaatjes, zoals eiersalade en kipcurry. Als groenten waren er tomaten en sla te eten. Dit met een tasje melk, thee of koffie. Ook was er een nagerecht, dit was zelfgemaakte taart en cake, gebakken door een personeelslid van het archief.

Na het nagerecht werd er een kennismakingsronde gehouden, want er waren vele nieuwe mensen bij de vrijwilligers aanwezig, en het is ook eens leuk van elkaar te weten wie deze mensen zijn, en welk werkje deze mensen mogen uitvoeren, opvallend was wel hoeveel mensen er met één of andere acte aan het werk zijn.

Tegen 15:30u werd de delegatie aan de pas gerestaureerde Sint-Amandskerk verwacht voor een rondleiding. De gids van dienst vertelde dat deze kerk op slot wordt gedaan als iedereen binnen was, want men wilde niet dat er andere mensen

zonder gids de kerk bezochten. Zij kunnen de kerk op zondagnamiddag vrij bezoeken.

Deze kerk was in 1489 afgebrand, de heropbouw vond plaats vanaf 1490, in baksteen. In deze kerk werd er onder meer de biechtstoelen getoond, opvallend genoeg was dat er wel veel biechtstoelen aanwezig waren in deze kerk, in Geel waren er precies heel veel mensen die in het verleden iets moesten opbiechten. J

De rondleiding ging ook af en toe gepaard met een quizvraag, zo werd er gevraagd hoeveel apostelen er zijn, het antwoord is heel duidelijk namelijk 12 apostelen, waarom deze vraag werd gesteld? Wel, dit om omwille de 12 apostelen allemaal aanwezig zijn in deze kerk, dit zal wel gevraagd zijn omwille dat de gids twijfelde of iedereen al dan niet aan het opletten was. Dat was duidelijk wel het geval, iedereen luisterde aandachtig naar de gids.



Iets wat een gids normaal nooit bij heeft, maar toen wel was een klein pillichtje, met dit lichtje wees hij alles aan, zodat iedereen wist waarover hij sprak. De tijd vloog voorbij, en plotseling was deze rondleiding voorbij. De deur werd losgemaakt, en iedereen kon weer naar buiten, sommige gingen terug naar huis terwijl de andere nog iets mee gingen drinken in de Kruimel, de dag vloog voorbij, en iedereen ging tevreden en wel terug naar huis. Het was een superdag, met lekker eten en ook een heerlijk nagerecht.



Gheel. — Intérieur de l'Eglise Saint-Amand.



Tijdens de rondleiding enkele opvallende details gezien, zoals bijvoorbeeld het pillichtje en iedereen heeft zich heel goed geamuseerd. Voor iedereen die hieraan hielp hartelijk bedankt en hopelijk worden er in de toekomst nog hele leuke activiteiten georganiseerd, want het was echt wel een succesvolle namiddag!

# Een schoolfeest in thema

*Op zaterdag 13 mei stond de Stedelijke Basisschool van Geel Winkelomheide nog eens op stelten, op deze dag werd er een opendeurdag gehouden, dit koste heel veel werk van zowel leerkrachten als leerlingen. Want je kon er niet alleen genieten van optredens, een barbecue en allerlei spelletjes, ook kon je kennismaken met het thema zorg voor ons milieu. Want dit was meteen het thema van deze namiddag.*



Als je buiten op straat ziet hoeveel afval er in de natuur ligt is dit thema echt wel heel goed gevonden. Dat hebben de leerkrachten dan ook goed uitgezocht. Vooraf voor-spelde we weermannen eigenlijk niet zo'n goed weer, dus het was afwachten welk weer het zou worden. Want normaal gezien is het goed weer als deze school hun jaarlijkse schoolfeest geeft. Ook dit jaar was het prachtig weer.

Als eerste sprak de directrice een woordje aan het massaal opgekomen volk toe. Het was dan ook een tijdje geleden dat dit schoolfeest doorging, dit wegens de gekende redenen. De directrice nam ook de tijd om iedereen van haar team en ook de leerlingen te bedanken. Terwijl iedereen in de zon klaar zat voor de optredens van de dag, en dit op een overvolle Zweedse bank, scheen de zon op het volk,

gierden de zenuwen in de kelen van elke leerling.

Er werd gezongen en gedanst, maar ook gesproken over afval, zo werd er verteld dat er teveel afval in zee terecht komt, en dat dit moest stoppen, want wij mensen hebben niet genoeg aandacht voor het milieu. Voor de mensen die hiervan een droge keel kregen was de tapkraam van dienst gelukkig ook aanwezig, en dit was ook te merken aan het volk dat stond aan te schuiven.

Na de optredens konden de ingeschreven mensen genieten van een heerlijke barbecue. De andere moesten nog eventjes wachten op hun kinderen. Want de leerlingen moesten nog naar de klas, waarvoor is niet duidelijk. Nadien was het nog genieten van de spelletjes, zoals kegelen of 4 op een rij.

*Het was een geslaagd schoolfeest met veel plezier en prachtige optredens. En dit met de eerste warme zonnestralen, van het jaar mogen wij spreken van een heel geslaagd schoolfeest. Daarom willen wij iedereen die hieraan meewerkte een dikke proficiat wensen, en we hopen dat er na deze namiddag minder afval in de natuur terecht komt. Jawel, het was een schoolfeest in thema.*

# Sport Nieuws

## EÉN GOEDE LES

*Tijdens de wielervedstrijd Parijs Roubex gebeurde er iets wat wij allemaal wel eens meemaken. Een wielrenner moest vanaf de start eigenlijk nodig plassen, De bewuste renner die liever onbekend wil blijven, was voordat hij naar de startplaats reed naar het toilet geweest. Maar nadien had hij nog één liter water gedronken, en dan krijg je dus zo iets.*

De renner kon niet meer terugkeren, want het startschot kon elk moment gegeven worden. Daarom besloot hij om nog even te wachten.

Toen de wielervedstrijd op gang getrapt werd besloot deze renner van zodra het kon om een sanitaire pauze in te lassen, maar er stond zoveel volk langs de kant van de weg, en kon hij niet stoppen.

Maar plotseling kon hij echt niet meer volhouden, en besloot hij om van zijn fiets te plassen. Maar wat blijkt er nu? Eén van de toeschouwers zag dat de wielrenner zijn broek naar beneden deed en begon te plassen. Op de renner zijn gezicht was de ontlading heel duidelijk zichtbaar.

Jammer genoeg kreeg deze wielrenner nog een fikse boete van 400 € omwille hij in het bijzijn van de toeschouwers geplast heeft en dit mag zoals wij ook wel weten niet.

*Gelukkig kon deze renner net op tijd plassen, en nu weet hij ook dat 1 liter water drinken niet mag voor je aan een wielervedstrijd begint. Een lesje geleerd, voor deze renner, en jammer dat er geen Belg won. Wij willen Mathieu Van Der Poel nog een hele grote proficiat wensen met de overwinning.*

## Geschiedenis schrijven is mooi

*Op dinsdagmorgen 31 januari 2023 was er op Brussels Airport een hele grote delegatie aanwezig. Dit voor de verwelkoming van de Red Loins, want de Belgische hockeymannen schreven zoals wij weten een stukje geschiedenis door een zilveren medaille te behalen op het Wereldkampioenschap in India. Dit was een echte historische prestatie, en daarom werd er een groot feest in de luchthaven gebouwd*



De Red Loins grepen zoals wij weten maar nipt naast, een nieuwe wereldtitel, maar toch was het een bijzondere aankomst, want een zilveren medaille behalen is niet voor iedereen weggelegd, daarom besloten familie en vrienden om onze landgenoten een warm onthaal te geven.

Toen de Red Lions toekwamen wist men nog van niets, maar eenmaal aangekomen in de Skyhall was de verassing compleet. Want plotse-ling sprong de muziek op, en za- gen de hockeymannen onze eerste minister, namelijk Alexander De Croo samen met de minister van sport van de Franse gemeenschap, namelijk Valerie Glatigny. Ook BOIC-voorzitter Jean-Michel sava en BIOC-CEO tekenden present.

Na een korte toespraak van Alexan- der De Croo, gingen onze hockey- mannen verder naar de inkomhal, waar hun familieleden en vrienden samen met een diskjockey onze grote helden opwachten, de emo- ties bij de vrouwen en kinderen lie- pen hoog op

De meeste kinderen lieten zelfs enkele traantjes lopen en stormde naar hun vaders, de stormwind was zelfs te voelen tot aan het Koning Boudewijn stadion. De familie- leden omhelsden elkaar natuurlijk ook.

Natuurlijk nam men de tijd om deze helden persoonlijk te felici- teren, maar toch was er een grote ontgoocheling bij de delegatie van de hockeyploeg, want de wereldti- tel werd dus jammer genoeg niet meegebracht uit India. Maar belan- de wel bij onze bureu uit Duitsland, na een bloedstollende en maar nipt verloren finale.

Gelukkig waren er geen toeschou- wers aanwezig die niet tegen bloed kunnen, want anders zouden deze mensen tijdens de finale zijn flauw- gevallen, want van al die bloedstol- lende wedstrijden zou je van het bloed en de spanning nog flauwval- len ook, terwijl dit niet de bedoe- ling is,

Als je jarenlang de beste ploeg van de wereld bent en met zo'n ongelofelijk goede palmares, kan het geen

kwaad dat wij weer met onze voe- ten op de grond staan, want met al dat zweven komen wij ook nier ver, want vroeg of laat zweef je ergens tegen en dat kan ook pijn doen, J wat natuurlijk ook niet de bedoe- ling is.

De Red Lions hopen verder nog dat ze tijdens de volgende Olympi- sche Spelen goud kunnen behalen, en wij weten allemaal dat hoop doet leven, wij gaan over onze zilveren heden nog veel horen.!

**Na deze aankomst zette men het feest voort met de familie en vrienden erbij, en dit nog wel op een onbe- kende locatie. De redactie- ploeg wensen hem nog een hele dikke proficiat toe, en hopelijk beleven wij samen met onze zilveren Nationa- le hockeyploeg nog vele mooie momenten. Want geschiedenis schrijven is zo mooi**



# één Geschiedenisrijke Ronde

*Op zondag 2 april '23 stonden de renners klaar om er tijdens de 107de ronde van Vlaanderen, weer het beste van hunzelf te geven. Nog voor de start werd het duidelijk dat er dit jaar geen landgenoot deze wielklassieker zou winnen, want onze landgenoten waren duidelijk niet in goede conditie. Hoe dit kwam? Dat weten wij ook niet, maar dit kan altijd eens gebeuren, want wielrenners zijn ook maar mensen.*



Wat een koud weer was dat, met een temperatuur rond het vriespunt schreven de renners zich in, toen dit gebeurt was, werd er een plaats gezocht waar er geen toeschouwers stonden, en dit was uiteraard niet makkelijk. Want anders krijgen de renners een boete voor wildplassen, en dit zou stom zijn. Maar goed, deze renners moesten natuurlijk heel lang wachten voor er onderweg kan worden geplast, daarom moesten de wielrenners nog plassen voor de ronde begon.

Enmaal klaar, ging het hele peleton aan de start staan. Toen het startschot werd gegeven wisten wij al dat het een echt spektakelstuk zou worden, en dit was het dus ook, met heel veel volk langs de kant van de weg. Wij weten allemaal hoe deze wielervedstrijd in de plooi viel, een strijkijzer was hierbij niet nodig voor de plooi uit deze wedstrijd te halen. J Iedereen genoot dan ook echt van de koers, dit was ook te merken aan het aantal kijkcijfers bij de televisie, want nog nooit keken de mensen massaal naar een editie van De Ronde Van Vlaanderen

Deze wielervedstrijd was er één met een grote winnaar, want hij scheef geschiedenis, door zoals Eddy Mercks helemaal alleen over de eindstreep te rijden.

**Tadej Pogacar behaalt zo de geschiedenisboeken van De Ronde Van Vlaanderen. Want het was echt wel een ronde van te smullen, spektakel van de start tot het einde, nogmaals proficiat aan de winnaar van onze redactie.**

# Een groene held

*Op een mooie augustusdag namelijk 10 augustus, vierde Ham feest, want 'de vlam van Ham' namelijk Jasper Philipsen was heel eventjes in zijn thuishaven geweest. Eigenlijk kwam hij voor enkele spullen op te halen die hij tijdens een wielervedstrijd nodig heeft. Voor hem was het een terugkomst om nooit te vergeten*



Jasper werd verwacht aan zijn supporterscafé waar zijn ouders en de rest van zijn delegatie op hem stonden te wachten, allemaal in een groene outfit, maar hoe kan het ook anders. Het was dan ook de eerste keer dat de groene trui van de Tour De France terug in Ham kwam.

Toen hij met zijn privé vliegtuig arriveerde kreeg hij een daverend applaus. Toen hij uitstapte werd Jasper in zijn supporterscafé binnenge dragen en mocht hij de mensenmassa toespreken. Ham had voor deze groene trui allerlei vieringen zoals een viering aan het gemeentehuis voorzien, hiervoor kreeg hij een uitnodiging. Wat nog specialer is dat hij nog gekregen heeft is een grote villa, deze kreeg hij van een fan van het eerste uur. Deze fan was wel zo zat dat hij op de tafels begon te dansen, dus wij weten niet of hij al dan niet de villa gekregen heeft, maar goed.

Ook de voorzitter van het supportersclubje nam de tijd voor een kort woordje, hij wist onder meer te vertellen dat iedereen trots op Jasper is, en dat hij moet denken aan de toekomst, en eens een poging wagen om deel te nemen aan de helle klassieker, namelijk Parijs – Roubaix. Plotseling moest Jasper ma-



ken dat hij in zijn privé vliegtuig zat, want hij moest nog een training afwerken, maar voor hij terug vertrok nam hij het woord, Jasper bedankte iedereen voor het onvergetelijk ontvangst, en had zelfs 4 vaten bier bij

voor de mensen die hem al jaren steunde. Gelukkig was er ook frisdrank voorzien, want niet iedereen drinkt graag bier, dus mochten deze mensen een frisdrankje kiezen.

**Hierbij willen wij Jasper Philipsen een dikke proficiat wensen voor zijn sterke prestatie in de Tour De France. Jasper zette Ham letterlijk en figuurlijk op de kaart, en dit dankzij de onverwachte groene trui, hopelijk wint hij ooit eens een grote ronde zoals de Tour De France, want er wordt gezegd dat hij de nieuwe Eddy Merckx van zijn tijd is. Dit moet Jasper nog bewijzen, maar één ding is zeker, Jasper is en blijft een groene held.**



# Familie Nieuws

## AFSCHEID VAN EEN LEUKE PONY

*Het eerste familienieuws van deze krant is ook heel droevig nieuws. De herinnering aan Moe en Va blijft nog wel maar dan wel zonder Polleke. Een heel gemis is het, en het zal nog een tijdje duren. Ook is het nog altijd bijzonder raar om geen pony meer in de weide te zien staan.*



Ik zal het nooit niet vergeten, in mijn jongere jaren moest ik van de dokters uit het UZL Gasthuisberg meer met mij benen open zitten, dit hoorde ik regelmatig tijdens mijn jaarlijkse controle. Daarom kocht Va speciaal voor mij Polleke.

Polleke logeerde eventjes nog in Poeleinde, maar op een zaterdagvoormiddag ging plotseling de bel. Het was Va met Polleke, ikzelf was nog maar 3 jaar toen ik Polleke kreeg, en hij was ook al enkele jaren jong.

Wat mij toen opviel was dat Polleke op straat pre-

cies veel groter was dan in zijn stal, deze pony was een shetlander, en deze pony's kunnen tussen de 30 en 40 jaar worden mits goede verzorging. Polleke werd ook heel goed verzorgd, Eerst door Va nadien nam Moe de taken over. Maar Mia en Marleen zorgde ook goed voor Polleke. Ook Papa deed dit uitstekend. Iedereen die hem trouwens gekend heeft was een goede verzorger voor Polleke

eigenlijk was hij niet opgeleid voor met hem te rijden, maar toch ging ik in mijn jonge jaren op Polleke zitten en gingen wij rond in de weide en

soms ook op straat. Er moest iemand mij en Polleke wel vasthouden. Er moest mij wel iemand op Polleke zetten, want zelf op zijn rug gaan zitten kon ik niet.

Ik reed het liefste met een zadel op Polleke zijn rug, want zonder zadel en zonder teugels kon ik mij niet goed vasthouden, en dat was soms nodig. Want hij kon geweldig springen, en dit tot ik er af viel. Ik ben gelukkig

maar nooit van Polleke afgevallen, maar één keer mag ik bijna onder hem. Dat was de keer dat er een vijs van zijn zadel in zijn rug stak, wij waren toen samen met Polleke naar Moe gewandeld terwijl ik op hem zat, en plotseling ging Polleke op zijn achterste poten staan. Gelukkig liep dit nog goed af.

Maar toen wij terug vertrokken ging hij voor een 2de maal op zijn achterste poten staan, ik was maar juist op tijd van Polleke zijn rug afgehaald, want anders lag ik plotseling onder hem. Want hij viel achterover, en lag plotseling op de stenen.





Gelukkig stond hij direct recht en kon Papa met Polleke terug wandelen. Polleke hield er gelukkig maar niets aan over, maar hij bloede wel een beetje uit zijn lip, gelukkig was dit vlug genezen. Ook was hij verschillende keren uitgebroken, zo stond Polleke op een woensdagnamiddag ooit eens langs de kant van de weg te grazen, Annelies en ikzelf waren alleen thuis, en Annelies was op haar kamer aan het studeren. Ik riep Annelies en vertelde dat Polleke langs de weg stond.

Annelies vroeg mij om Marleen op te bellen, dus ik luisterde naar haar. Marleen was gelukkig niet werken, en direct gekomen. Annelies was ondertussen naar buiten gegaan en riep op Polleke. Natuurlijk ging hij in galop ervandoor, en kon zowel Marleen als Annelies hem niet te

pakken krijgen.

Grappig om te kijken dat Marlen en Annelies achter Polleke liepen, en nog wel op hun sloffen. J Wat heb ik hiermee toch gelachen. Gelukkig kon Mama Polleke met haar fiets nog onderscheppen en hem in zijn weide zetten.

De laatste jaren werd het voor hem moeilijker om nog een lang leven tegemoet te gaan, want zijn gehoor ging alsmat achteruit en hij kon ook niet goed meer kijken. De vrijdag voor Pasen in 2019 lag Polleke een hele dag door onder de boom in zijn weide en iedereen dacht toen dat het afscheid nabij was. Maar toch grabbelde hij er toch door. In december 2022 at hij bijna niets meer, Polleke hoorde ook bijna niets meer, en ook kijken ging nog

moeilijk.

In januari 2023 dacht Papa al dat hij de winter moeilijk zou overleven, en in de nacht van 12 op 13 februari 2023 was Polleke in zijn slaap jammer maar helaas overleden. Op 14 februari was er een speciale dienst namelijk Rendac hem komen halen.

**Samen met een huisdier groot worden, en dan moeten afgeven, het was voor mij toch wel eventjes verschieten, toen ik dit nieuws vernam. Ik mis Polleke nog altijd. Hij blijft dan ook voor altijd in mijn herinneringen doorleven.**

## NIETS LIGT ME IN DE WEG

*Het is en blijft een ongelooflijk verhaal. Onze hoofdredacteur werkt op 15 maart 2024 al 13 jaar in het Dagcentrum. Ook heeft hij al die jaren verschillende begeleiders. Onder andere de grootste pipo clown van Geel en omstreken: namelijk Gert Robbercht genaamd.*



Omwille deze speciale gebeurtenis schreef hij hierover een artikel. Voor hem is het dan ook een hele eer om de weg naar 15 jaar Dagcentrum te betreden, daarom deze titel niets ligt me in de weg.

De weg naar 15 jaar Dagcentrum staat nu helemaal open. Wie zou dit in het begin verwacht hebben? Wel, ikzelf in elk geval niet. In april 2008 bracht ik al eens samen met mijn beide ouders een bezoek aan het beste Dagcentrum van de Kempen en omsteken.

Namelijk het toen nog OCMW Dagcentrum Geel. Eerlijk gezegd viel het bij mij niet in de smaak. Op school gaven mijn medeleerlingen ook aan dat een Dagcentrum niets voor hun was., En eigenlijk dacht ik ook dat dit niets voor mij was.

Een gedachte zegt niet altijd iets. In 2009 leerde ik dankzij mijn stage het echte leven van een Dagcentrum kennen. Meteen was ik ver-

kocht en werd ik op de wachtlijst geplaatst. Toen ik op deze bewuste dinsdag aan mijn Dagcentrum carrière begon, was het voor mij de bedoeling dat dit maar een tussenstap zou zijn.

Maar dankzij de leuke ateliers en natuurlijk ook de goede begeleiders bleef ik maar plakken. Ergens waar je je goed voelt moet er ook niet geknipt worden, dus blijf ik maar met de schaar van mijn lichaam af. J Want dat kan heel veel pijn geven, of zelfs bloed, neen dat wil ik echt niet.

Weet je wat ik echt wil? Nieuwe ateliers waar de ik iets van opsteek, en leer. Zoals leren omgaan met een smartphone, of een atelier waar je foto's mag bewerken met de pc. Graag zou ik ook Engels willen leren.

Want dan kan ik een gesprek aangaan met stagiaires uit het buitenland zoals van het land Portugal. Eigenlijk mag men wel eens een andere

weg inslaan en iets anders ontdekken. Zo ben ik in het Dagcentrum ook met muziek begonnen. Dit valt heel goed mee en eigenlijk zonder pijn of breuken, want als je een val maakt kan dit jammer genoeg.

Sinds januari 2023 begon ik met een nieuwe uitdaging, namelijk freelance journalist spelen in het Dagcentrum. Wat is dit nu juist? Wel, ik mag de nieuwe mensen interviewen, maar ook af en toe een woordzoeker maken of een artikel schrijven, meer

hoeft dat niet te zijn

In die 13 jaar is voor mij het absolute hoogtepunt ongetwijfeld de dag dat wij naar de musical van Clouseau, namelijk Domino geweest zijn. Mijn dieptepunt was dat ik na een tijdje terug bij de semi industrieel werk zat. Ik werd van deze atelier zo gefrustreerd dat deze frustratie op mijn spieren werkte. Deze atelier is niets voor mij omwille te veel stilzitten en hiermee was ik daarom gestopt.

Maar na een tijdje werd ik terug ingeschakeld en dat haalde helemaal niets uit, want dit was balletjes vullen en aftellen. Hiermee ben ik dan definitief gestopt, want deze atelier is helemaal niets voor mij.

Maar goed, in deze atelier wil ik dan ook nooit meer werken. Dit samen het atelier Toeterke, het boekje van ons Dagcentrum maken. Ik verveelde mij hier, want er was niet genoeg uitdaging voor mij!

**2 ateliers beu worden in de 12 jaar dat ik in het Dagcentrum werk. Het is dan ook ongelooflijk maar waar, ik heb vele ateliers gedaan en er heb er nog altijd evenveel zin in! Binnen enkele jaren mag ik mijn jubileum vieren, en weet je wat? Ik kijk al uit naar mijn 15 jaar Dagcentrum!**

## EEN FEESTJE VOOR JE VINGERS AF TE LIKKEN

*Papa werd op 4 februari 65 jaar, en dit mochten wij niet zomaar voorbij laten gaan, na lang zoeken en overleggen werd de datum van 4 maart uiteindelijk vastgelegd, nu stel je misschien wel de vraag, waarom een maand later? Wel, eerst was er een andere datum uitgepikt, namelijk 12 februari. Maar deze datum kwam uiteindelijk toch niet zo goed uit, en toen waren de mensen die het eten moesten leveren ook nog in vakantie. Dus uiteindelijk kwam deze bewuste zaterdag, en dit nog wel zonder breuken uit de agenda gevallen.*

Het feestje begon omstreeks 17u, iedereen arriveerde op tijd, eenmaal iedereen binnen was werden de glazen met cava gevuld, en mochten wij klinken op papa zijn verjaardag. Niet iedereen dronk een glaasje cava, deze personen kregen water of fristi te drinken. Wie dacht dat de menu chinees was, had het echt wel mis, want dit keer werd er ook wel eten besteld, maar wel van Oosterlo.

Het eten van cook in style kwam er omstreeks 17u30 in verwarmde bakken aan, en dit was echt heerlijk, met onder meer verse kroketten, varkensvlees in champignonsaus en een groentemix, van wortelen en bonen.

Als nagerecht mochten wij genieten van een heerlijk ijsje met warme krieken, met daarbij een stukje plattekaastaart; kon het echt niet beter zijn. Iedereen keerde tevreden en wel tijdig naar huis, en kon de opruim en afwas beginnen. Gelukkig was dit vlug voorbij, en kon iedereen tijdig gaan slapen.

*Jawel, het was een leuk feestje, met heerlijk eten, iedereen kon trouwens nog enkele dagen genieten van de overschot. Het was een menu om je vingers van af te likken, en zeker het nagerecht, en weet je wat? Het was echt wel een geslaagd feestje.*



# Een Bijzondere Wandeling

*Als je iets wil bereiken moet je er zeker en vast voor gaan, en niet beginnen te twijfelen. Vele gelovigen onder ons dromen wel eens om ervaringen een wandeltocht naar Santiago De Compostella of Assisi te ondernemen. Maar of dit al dan niet wel doorgaat is de vraag, want de meeste mensen stellen dit maar uit en dan komt het noot van om één grote wandeltocht te maken.*

*Hoe zot kan je wel zijn? Denken de meeste mensen, als je begint met het vertellen over het maken van hele grote wandeltochten. Dit dachten wij ook bij het vernemen dat Willy Gielen ging deelnemen aan grote wandeltochten. De 67 jarige Willy Gielen zijn lievelingskleur is groen, heeft 2 kinderen en 4 kleinkinderen. Door zijn scheiding komen er daar aan de kant van zijn partner nog 5 bij.*

*Wij spraken met hem in Beverlo waar hij woont af, en deden een gesprek rond zijn wandelervaringen. Willy zorgde ervoor dat onze reporter niets te kort kwam, want de koeken en het drinken stond op ons te wachten, en zo kon het interview beginnen.*



### ***Wat doe je tijdens het dagelijkse leven zoal allemaal?***

Ik ben op pensioen, dus ik moet niet echt meer werken. Ik wandel, loop en fiets, maar niet heel veel. Ik lees graag. En schrijf op dit moment een boek. Het boek dat ik nu aan het schrijven ben heeft als titel: "Een merel in de lindeboom-pelgrimstocht naar binnen..." Het beschrijft mijn leven vanaf mijn 6 jaar tot nu, met tussendoor veel korte stukjes over dingen die belangrijk zijn voor hoe ik nu, als 67-jarige, geworden ben.

### ***In 2011 deed je op 7 maanden tijd 2 grote pelgrimstochten met één van je vrienden, namelijk naar Assisi en Santiago De Compostella, hoe ben je eigenlijk op het idee gekomen om deze grote uitdaging aan te gaan?***

Die tochten waren niet echt gepland, jaren tevoren had ik wel het idee om zoiets ooit te doen, maar dacht er niet veel aan. Tot ik Raymond, de wandelmaat naar Assisi, ontmoette. We hadden beiden interesse in Franciscus van Assisi en zeiden op een 'zot' moment:

"Dan wandelen we er naar toe". Geen van ons had veel wandelervaring en we kozen de moeilijke weg naar ginder, in het sterke geloof dat "alles goed zou komen".

Naar Compostella gaan was nog onverwachter, ik was dat na de tocht naar Assisi zeker niet van plan.

Toen ik met mijn vriend Willy (Gilis) iets zat te eten stelde ik een zotte vraag: "of hij het zag zitten om met mijn naar Compostella te wandelen".

Verrassend genoeg zei die ja, en hebben we meteen een datum van vertrek vastgelegd. Hij had wel ervaring, had die tocht al een paar keren gewandeld, dus dat gaf een geruststelling voor mij.

### ***Waarom deze wandeltochten?***

Waarom weet ik niet. Er was geen plan en ik heb de kans gegrepen

toen er telkens iemand bereid was om samen te gaan.

Veel mensen gaan met een speciale bedoeling zo'n tocht doen, bv omdat ze een of ander probleem hebben. Ik had geen enkele bedoeling, al waren er ook wel 'problemen', maar die speelde niet mee op mijn tochten.

Het is wel zo dat ik met die instelling een beetje raar overkwam op de tocht toen veel mensen me vroegen waarom ik het deed. Zij hadden wel dikwijls echt een reden.

### ***Hoe verliep de voorbereiding op deze tochten eigenlijk? Was het een zware en vermoeiende voorbereiding? Hoelang duurde je voorbereiding? Was je eigenlijk goed voorbereid voor je vertrek?***

De voorbereiding voor de eerste tocht, naar Assisi, duurde een half jaar. En die was zwaar, vooral omdat we wisten dat het parcours heel zwaar zou zijn, veel bergop.

En ik werkte in die periode nog, dus zoveel tijd was er niet. Soms wandelde ik met Raymond samen, maar meestal alleen. En op onze tocht stelden we vast dat we veel te weinig hadden geoefend, het was veel zwaarder dan we gedacht hadden.

Voor de tocht naar Compostella heb ik niet zoveel geoefend, de tijd was korter, slechts drie maanden, en ik rekende nog vooral op mijn conditie van de vorige tocht.

### ***Heb je eigenlijk getwijfeld om te vertrekken? Want je wist vooraf al dat beide tochten zwaar gingen zijn niet?***

Getwijfeld om te vertrekken heb ik nooit gedaan, omdat ik dacht: dat ga ik nog wel kunnen. Maar als ik op voorhand geweten had wat me te wachten stond, dan had ik het waarschijnlijk niet gedaan.

### ***Hoeveel dagen heb je er eigenlijk over gedaan voor als eerste naar Assisi en nadien naar Santiago***

### ***De Compostella te wandelen?***

De tocht naar Assisi was 20 dagen en naar Santiago duurde 35 dagen.

### ***Hoeveel kilometer per dag deed je eigenlijk?***

Naar Assisi wandelden we ongeveer 15 km per dag, omdat er elke dag hoge bergen waren die we op en af moesten. Naar Santiago was de gemiddelde afstand per dag zo'n 27 km.

### ***Had je wandelstokken mee?***

Wandelstokken had ik niet meegenomen omdat ik dat bij het wandelen niet zou nodig hebben. Maar... naar Assisi stelde ik vast dat het steil bergaf wandelen gevaarlijk was en beter ging met een stok. We hebben toen wel een stok in de bos gezocht en gebruikt.

Naar Santiago: bij het beginpunt heb ik een echte wandelstok gekocht want dat was mooi, velen hadden zo eentje bij.

Na een dag of zes ben ik die gewoon vergeten in een café onderweg en stelde het na vele kilometers pas vast... terug gaan halen konden we natuurlijk niet, dan zou de afstand te lang worden. En nadien heb ik hem niet gemist. Wel spijtig dat ik zo'n souvenir niet heb kunnen meebrengen van de tocht.

### ***Kan je aan onze lezers eens even beschrijven langs welke wegen je bent gewandeld Heb je deze ter plaatse of vooraf uitgezocht?***

Voor de tocht naar Assisi gebruikte ik de wegbeschrijving van een Nederlander, en die beschrijving was niet heel duidelijk, bv. aan die boom naar links of aan dat huis naar rechts.

Het was heel dikwijls zoeken. Maar ik had het inderdaad op voorhand bekeken, maar ter plaatse bleek het dikwijls heel anders te zijn. De wegen waren ook moeilijk, meestal dwars door een bos, en die bossen zijn daar heel



groot. Veel bergop en natuurlijk bergaf, op paden waar veel losse stenen lagen.

Naar Santiago hebben we gewoon de gele pijlen gevolgd, die staan bijna elke honderd meter, je kunt er dus nooit verloren lopen. Ik had wel een heel klein gidsje bij met mogelijke stopplaatsen om te overnachten. Dat was wel handig want soms waren we te moe om de geplande dagtocht te doen en zochten we vroeger een slaappleaats.

De wegen waarlangs we wandelden waren veel gemakkelijker. Alleen twee keer niet: in de bergen van de Pyreneeën kwamen we in een sneeuwstorm terecht en zagen geen pijlen meer, en er lag een pak sneeuw. En de laatste week heeft het ongelooflijk veel geregend, elke dag, alle wandelpaden waren vol met modder.

### *Welke tocht was eigenlijk de zwaarste?*

Eigenlijk waren ze alle twee heel zwaar, te zwaar. De eerste tocht omdat het teveel bergop was, soms echt heel steil, dat was meer kruipen dan wandelen.

En de tweede tocht was heel zwaar door het slechte weer. vooral koude, veel harde noorderwind vlak op kop, en heel veel regen. We hebben nooit eens rustig buiten kunnen gaan zitten om te rusten, te koud of te nat.

### *Had je eigenlijk veel blaren, want van al dat wandelen liggen je voeten vlug open, niet?*

Op de tocht naar Assisi was de pijn vooral de vermoeidheid. Soms kon ik bijna niet meer verder bergop, zo moe. En dan helpt alleen nog rusten. Ook als we op



onze slaappleats aankwamen gingen we zeker niet het dorp verkennen, gewoon op bed liggen was nodig of iets gaan drinken in de café.

Naar Santiago zat de 'pijn' vooral in het verdragen van de koude. Ik had niet genoeg kleren bij, want we gingen in de lente naar Spanje, dan zou het toch wel goed zijn dacht ik.

En in je rugzak voor een tocht van 800 km steek je geen overbodige kleren om het gewicht te beperken. Gevolg van dit alles was wel dat ik ziek werd.

Rusten kon bijna niet omdat we iedere dag verder moesten.. Daar heb ik wel veel pillen geslikt om de pijn te verzachten. Niet gezond die tocht.

Last van blaren heb ik nooit gehad, gelukkig kan ik daar goed tegen. Waarschijnlijk een gevolg van mijn jarenlang joggen, dat sterkt de voeten.

### *Bij de ene tocht had je koud weer, en bij de andere regen, kan je even uitleggen in welk weertype het aangenaamste was om te wandelen?*

Koud weer is het beste normaal gezien.... als je genoeg kleren aandoet... maar die had ik niet bij. En bij die tocht was het vooral de heel snijdende koude noorderwind (meestal 100 km /h vlak op kop), ik heb meer met mijn hoofd en ogen naar de grond gelopen dan voor me uitgekeken.

Teveel regen is dan weer slecht omdat je de kleren niet droog krijgt tegen de dag erna. Het was dus dikwijls vertrekken met natte kleren. Enkel in bed had je het droog!

### *Kan je even aan onze lezers uitleggen wat je van deze tochten hebt onthouden en vooral geleerd hebt?*

Nooit te ver vooruit kijken, ieder moment kan zich een andere situatie voordoen en moet je al-

les terug opnieuw bekijken. En ook belangrijke les die ik geleerd heb en nog altijd toepas: probeer hoofdzaken van bijzaken te onderscheiden, dat maakt het leven simpeler...

Maar de onderscheiding maken is soms wel moeilijk... Ook een goede les: zet stapje voor stapje, dan kom je er ook, grote stappen zetten is niet nodig. Dat heb ik soms letterlijk toegepast toen het stappen bergop moeilijk ging: ik zette voet voor voet, dat is heel traag,, maar ik ben telkens aangekomen.

### *Heb je nooit aan opgave gedacht?*

Aan opgeven heb ik nooit gedacht, al was er bij mijn wandelmaat telkens veel twijfel daarover. Naar Assisi was er op een bepaald moment geen slaappleats en Raymond wou niet in de tent, die we bij hadden voor die situaties, slapen.

Want dan zou hij de tocht niet kunnen beëindigen omdat het te zwaar zou zijn. Dat was even spannend en op het laatste moment hebben we dan toch iets gevonden om te slapen.

Op weg naar Santiago wou mijn wandelmaat het dikwijls opgeven, omwille van problemen met zijn knie en op den duur omwille van het slechte weer. Ik zou het zeer erg gevonden hebben als hij dat zou doen, zelf opgeven zou ik zeker niet, ook niet bij het serieus ziek worden. Gelukkig zijn we samen toch aangekomen.

### *Wat maakte deze tochten zo bijzonder?*

Het bijzondere aan deze tochten is vooral dat je nooit weet wat er het volgende moment komt en ook de volgende dag niet, het is altijd afwachten en alles opnieuw bekijken. Ook het iedere dag onderweg zijn, enkel denken aan vertrekken en aankomen die dag. En de mooie landschappen natuurlijk.

### *Een hele dag door wandelen, dat*

### *is uiteraard vermoeiend, kon je eigenlijk goed slapen? Waar sliep je eigenlijk? Was het makkelijk om een slaappleats te vinden?*

Daar is een groot verschil tussen de twee tochten. Naar Assisi was het slapen geen probleem, de meeste overnachtingsplaatsen had ik vooraf gereserveerd en die waren redelijk comfortabel, wij met ons tweeën telkens op één kamer. Naar Santiago, dat was wel een groot probleem. Op voorhand reserveren kan en mag niet. Waarom je niet kon reserveren? Wel, wij kozen voor de overnachtingsplaatsen die heel sober, eenvoudig waren ,dat waren de oorspronkelijke pelgrimsplaatsen. Er waren in veel dorpen ook kleine 'hoteltjes', pensions voor een paar mensen, met meer luxe en comfort, en wat duurder natuurlijk.

Daar kon je wel voor reserveren. Dat deden we bewust niet (we konden dat gemakkelijk betalen hoor), we wilden echte pelgrims zijn. Daarom gaven ze aan de vroegere vertrekkers 's morgens en aan degenen die niet 'profiteerden' onderweg de kans om een slaappleats te vinden.

Dus als je in de late namiddag aankwam dan was een leeg bed een echt leeg bed, niet eentje dat gereserveerd was door iemand die later nog moest aankomen. Want het zou niet mooi zijn dat bij een echte pelgrim tegen hem wordt gezegd: "Er is geen plaats meer", en die zou zien dat er nog veel bedden over waren. Het gevaar was natuurlijk dat je 'te laat' zou kunnen komen, en alles bezet was... dan moest je verder wandelen...en dat heb ik ook eens meegemaakt, niet plezant hoor, maar dat is pelgrim zijn: alles kan niet op voorhand geregeld worden.

Dus het was iedere avond bang afwachten of er nog wel plaats was. Dit is soms niet gelukt. We sliepen ook telkens op een heel simpele slaappleats met zo'n 50 mensen. Dus de hele nacht was het onrus-

tig, veel slapen was er voor mij niet bij. Die vijf weken was om die reden ook heel vermoeiend.

### *Wat at en dronk je eigenlijk tijdens je tochten?*

Tijdens onze tocht naar Assisi was er in de loop van de wandeldag niet veel te eten en drinken, nergens konden we binnengaan, we zaten ook veel in de bossen eh. We hadden beperkt water bij en een simpele boterham met confituur. 's Avonds dan konden we telkens goed eten.

Naar Santiago was eten en drinken gemakkelijker, onderweg waren sommige cafés open en 's avonds konden we ook meestal goed eten.

### *Je schreef een boek rond deze wandelingen, met de titel en toch... alles komt goed, vanwaar*

### *die titel? Waarom wou je de verhalen van deze wandelingen delen?*

Die titel kan je pas achteraf verzinnen, op de tocht zelf was het telkens afwachten of het goed zou komen. Maar er zijn een paar heel moeilijke situaties geweest, waarbij ik toch het vertrouwen had dat het goed zou komen, en misschien heeft dit vertrouwen geholpen.

Ik denk het wel. In dit verband iets vermelden van onze tocht door de bossen van Italië: op vele plaatsen stonden er kleine houten kruisjes, en die bleken te zijn voor mensen die men daar gevonden had, gestorven. Het was dus een tocht waar het voor sommigen 'niet goed kwam'. Ik had op die tochten een paar dingen opgeschreven en vond het zonde om die zomaar verloren laten te gaan. Daarom

heb ik het laten drukken, samen met een paar foto's. Een mooie herinnering voor mij en voor anderen misschien.

### *Tot slot, Wat is de volgende wandeling?*

Een volgende grote wandeling komt er niet. In 2014 was er een tocht gepland naar Rome, maar die is helemaal op het laatst afgelast omdat mijn vader ziek was. In 2016 wou ik dan nog één keer naar Santiago, maar twijfelde of mijn lichaam dit wel oké zou vinden en heb het uiteindelijk niet gedaan. Ik wandel nu nog regelmatig bij mij thuis in "de buurt" en dat geeft evenveel plezier als die grote tochten, eigenlijk nog meer plezier want nu ben ik iedere avond zeker van een slaapplek en goed eten!

*Na dit interview bleef onze reporter nog even napraten. Plotseling was het tijd om afscheid te nemen, want wij moesten nog naar een andere opdracht. Willy, wij vinden het nog altijd een zotte maar ook een moedige beslissing om 2 grote wandeltochten op 7 maanden tijd te ondernemen. Hopelijk hou je hieruit enkel de goede en leuke dingen bij, want de minder leuke belevenissen vergeet je best zo vlug mogelijk, maar blijf liefst de leuke herinneringen behouden. Voor sommige mensen is wandelen een gewone hobby en voor andere is dit een echte sport, maar een echte wandelaar zoals Willy bestaan er toch niet veel mensen. Willy, bedankt voor de moeite en tijd dat je in ons besteedde, en nog veel succes met je boek.*

## EEN GENIETBARE AVOND

*Op een mooie zomerse dag in juli werd er een bijzondere verjaardag in Poeleinde gevierd, want Marie-Jeanne mocht 80 kaarsen uitblazen. Vooraf het feest van start kon gaan werden de slingers opgehangen en de tafel klaargemaakt, dit door Mia en Marleen.*

Iedereen die uitgenodigd werd had het kunnen weten, de weersvoorspellingen waren zoals elk jaar heel goed, en wat bleek, het was dus ook heerlijk zomerweer, dus buiten zitten kon die avond heel goed. Omstreeks 17u werden de genodigden verwacht, en werd er al getoost op

haar verjaardag met een glaasje champagne, weliswaar.

De taart werd nadien gehaald, zodat degene die al aanwezig waren al een stukje konden benuttigen. Toen de mensen er allemaal waren, bleek

dat er nog heerlijke fruitsalade te eten was. Nadien genoot iedereen nog van chips, en drank. Het werd een leuke avond met veel eten en drinken.

*Het was een leuke en genietbare avond, Marie Jeanne, we willen je hierbij nog een gelukkige verjaardag wensen, en doe er nog maar vele jaren bij.*

# Een echt familiefeest

*Nieuwjaar vieren met familie, de laatste jaren kon dit jammer genoeg niet wegens de gekende redenen, maar op 1 januari '23 was het dan zover. Het jaarlijkse Nieuwjaarsfeest van de familie Helsen, dit feest ging door in het zaaltje van de hondenclub te Veerle Laakdal.*

In het verleden was er besloten dat het jaarlijkse en traditionele Nieuwjaarsfeest na het overlijden van moe en va door één van de kinderen werd voortgezet. Dit was ook één ultieme mogelijkheid om de andere familieleden nog eens te zien, maar dit niet alleen, want het bijpraten hoort er natuurlijk ook bij. Want sommige mensen wonen eigenlijk een beetje te ver om elke week te ontmoeten

Omstreeks 13u45 arriveerde de organisatoren aan de zaal om de laatste zaken klaar te zetten. Tegen 14u30 kwamen de eerste genodigden aan en kon er geklonken worden op het Nieuwe jaar. Het klinken op 2023 gebeurde zoals het hoorde met cava en enkele gezonde hapjes, zoals kerstomaten en druiven. Er was ook nog overschot van de wrap van iemand te eten.

Wat ons vooral opviel was dat er weinig gekust werd tegenover andere jaren, misschien heeft dit wel te maken met degene die een verkoudheid hadden opgelopen. Of was het uit schrik dat er een kwaadaardig beestje zou langskomen? De juiste redenen weten wij ook niet met zekerheid; maar wel zeker geweten, er was één iemand van de genodigde, namelijk Stefan zijn stem kwijt was, dat betekende

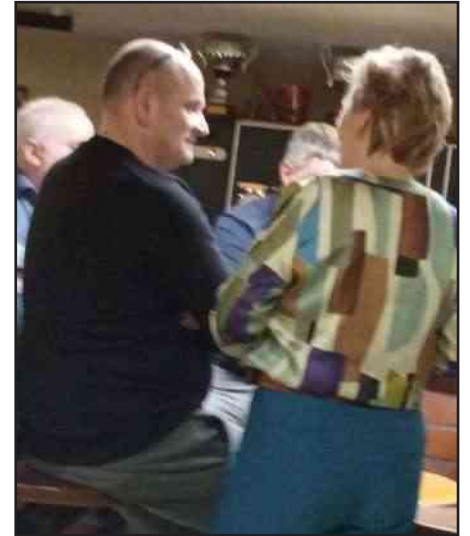
dat hij zijn stem nog moest zoeken, maar in deze zaal was zijn stem jammer genoeg niet aanwezig.

Na een tijdje begonnen de magen te knorren, van de honger, en werd het tijd voor het eten. De soepen bestonden uit kervelsoep en pompensoep. Beide geserveerd met balletjes. Tot tegenstelling van de jaarlijkse kalkoen met fruitsalade en champignonsaus geserveerd met kroketten uit het verleden, stond er dit jaar chinees op het menu, iedereen genoot met volle teugen van het eten en niemand kreeg trouwens spleetogen van de chinees. J Want sommige mensen beweren dat je van veel chinees te eten spleetogen krijgt, maar dat is duidelijk niet waar.

Het nagerecht van dienst staat onderaan deze tekst, behalve de rijst-pap, deze ontbreekt op dit bord.



Iedereen genoot van dit feest, en er waren geen zatte mensen bij, hoewel sommige toch wel een beetje teveel in het glas gekeken hebben, gelukkig sprong het glas niet, want van in het glas kijken kun je de eerste prijs winnen. J En ja, dat zijn scherven. Gelukkig maar dat er geen glazen sneuvelden, anders waren er misschien gewonden gevallen, maar scherven brengen geluk wordt er toch gezegd, maar goed. De afwasploeg van dienst gelukkig maar alles goed bijhouden, zodat alles tijdig was afgewassen.



*Nadien werd er nog nagepraat met een snoepspekje en een drankje, het was een heel leuk feest, moe en va zullen trots en blij zijn dat deze familie nog eens bijeenkwam, om het nieuwe jaar feestelijk in te zetten. Het feest was op tijd voorbij en iedereen was tevreden. Meer hoeft het toch niet te zijn? Toch heeft onze krant nog één tip voor de volgende keer, zorg ervoor dat iedereen samen aan de feesttafel kan plaatsnemen, zodat niemand apart aan één tafel moet zitten, want Nieuwjaar is en blijft een echt familiefeest.*



# Geen Succes

Op zaterdag 2 september '23 kreeg Papa het idee om in de whatsapp groep van de familie Gielen een afbeelding van pompoenen te plaatsen, met een oproep, namelijk jonge verkoopsters gevraagd.



De opbrengst is wel voor de verkoopsters. De volgende dag stuurde Annelies een reactie, dat ze namiddag wel een winkeltje gingen openen. Annelies bedoelde wel Marilou en Roseline. Het was die dag heel goed weer met zomerse temperaturen, dus deze verkoop kon voor de schuur gebeuren.

Maar de bijzondere vraag was, kregen de 2 meiden de pompoenen wel verkocht? Want ondanks er veel fietsers voorbijkwamen, zou dit wel eens kunnen tegenvallen, want het was geen pompoenenweer, voor degene die zich nu afvragen wat dit is hebben wij al een antwoord klaar, pompoenenweer is koud en mistig weer.

Vooraleer dat Marilou en Roseline aankwamen werd er op een bord geschreven pompoenen te koop. Grote 2€ kleine 1 € en middelmatige 1,50€, dit bord werd voor de schuur geplaatst. Eigenlijk juist op tijd, want Anne-

lies en Christophe kwamen er al aan samen met Marilou en Roseline.

Roseline en Marilou hadden hun eigen tafeltje en stoelen bij, dus de verkoop kon bijna starten, want deze leiden moesten nog een potje met wisselgeld krijgen. Eenmaal dit er was kon de verkoop van start gaan.

Elke fietser die voorbijkwam kreeg het zelfde te horen, en dat was pompoenen te koop. Maar niemand stopte, en beide begonnen zich een beetje te vervelen. Gelukkig was er nog een karton met krijgt aanwezig, zodat Marilou en Roseline konden tekenen. Ook de iPad was aanwezig zodat beide spelletjes konden spelen.

Ondertussen werden de pompoenen nog eens grondig schoongemaakt door Marilou en Roseline, dit met een oude kous van Papa. Deze kous was gelukkig wel eerst gewassen,

want met een ongewassen kous iets wassen is niet zo'n goed idee, en dat is ook niet goed voor de hygiëne.

Marilou en Roseline verkochten zoals vooraf verwacht uiteindelijk niets, en dat vonden beide heel jammer, maar het is wel heel goed dat beide dit ge-

probeerd hebben.

Dit was dus geen succes, maar echt wel de moeite waard om zoiets te proberen, hoewel wij denken dat als er een geur van wafels en pannenkoeken hangt dit wel zou verkopen, en zeker als het om verse wafels of pannenkoeken gaat.



Dus is het vervolg geen pompoenenverkoop maar wel een wafel of pannenkoekenverkoop, want dit brengt echt wel geld met zich mee. Ondanks dat Marilou en Roseline geen enkele pompoen verkocht kregen was het toch wel een heel geslaagde namiddag.

# Een heel leuk feest

*Mensen die hun communie nog doen, het komt heel weinig voor, maar toch gebeurt het nog. Op zaterdag 22 april was het de eerste communie van Marlou en Roseline. Na wekenlang oefenen wisten beide heel goed wat ze moesten doen, maar natuurlijk mochten Marilou en Roseline niets vertellen, dus iedereen was nieuwsgierig. Jammer genoeg was het maar amper 11 graden, dus geen lenteweer, maar dat kon de pret niet bederven.*

Omstreeks 14u begon de mis, in een volgelopen kerk weliswaar, maar op weg naar de kerk struikelde er iemand over de stoep met zijn nieuwe rollator, rara wie zou dat zijn? Gelukkig werd hij nog tegengehouden en was deze persoon niet hard gevallen.

Gelukkig was er in de kerk een plaatsje vrijgehouden, want anders zou het rechtstaan tegengevallen zijn voor de peter van Marilou. Roseline en Marilou leken juist op prinsessen, maar iedereen was natuurlijk heel mooi aangekleed.

Marilou en Roseline moesten zoals de meeste van deze communicanten in de kerk voorlezen, dit deden ze uitstekend. Net zoals iedereen natuurlijk, ook moesten deze communicanten uitleggen wat er die dag zo bijzonder was, en de meeste gaven natuurlijk als antwoord, pakjes krijgen. Maar de pastoor van dienst, Jan genaamd wou duidelijk

als antwoord om dichter bij God te staan, dit hadden de communicanten blijkbaar ook inge oefend. Ook werden er rond het altaar allerlei tekeningen gelegd, op de tekeningen stond altijd iets dat met de regenboog te maken had, want het thema van deze dag was de regenboog. Niets bijzonders maar toch door iedereen heel goed gedaan

Na de mis moest iedereen nog wachten op hun communicanten, want die kregen nog iets in de kerk, daarna ging iedereen natuurlijk feesten, en of er gefeest werd, eerst was er een korte receptie bij Marilou & co, waarbij elk koppel een fles Rose kreeg, en de kinderen een zakje snoep. Ook werden de pakjes natuurlijk uitgedeeld, en daarom hadden Marilou en Roseline geen tijd voor bij de volwassenen te blijven.

Ook werden de communiefoto's uitgedeeld, het zou geen receptie zijn zonder drank en chips, geluk-



kig was dat ook aanwezig, en dat had onze hoofdredacteur wel geweten, want hij was plotseling duizelig van de cava. Het was dan ook echte sterke drank. Gelukkig was dit snel opgelost door de chips en nootjes te eten, en de inhoud van een blikje cola leeg te drinken.

Na de receptie werd het feest verder gezet in Diest,

ergens dicht aan de autostrade, en waar men ook een binnenspeeltuin heeft, ra ra wat is de naam? Uit het eten kon men kiezen tussen vlees of vis. Voor degene die geen vis eet werd er een vide met frieten voorzien, en als nage-recht een heerlijk ijsje.

Terwijl iedereen op het eten wachtte was het echt wel plezier maken

met de ober van dienst, en konden de kinderen zich uitleven in de binnenspeeltuin, sommige gingen zelfs de omgeving verkennen, want daar was blijkbaar ook een buitenspeeltuin, met een dierenweide er achter



Het was een heel geslaagd feest, jammer dat het weer niet denderend was, maar goed. Iedereen die aanwezig was vond het heel leuk maar ook superlekker eten; en dat is het bijzondere.

## EEN DROEVIG MOMENT

*In onze 3de editie schreven wij over de verjaardag van Mercel Helsen, het was dan ook een hele speciale verjaardag, want op 14 juli 2022 werd hij 100 jaar, nu moeten wij met de droevige melding komen dat Mercel jammer genoeg is overleden, hij werd 101 jaar.*

Zoals wij toen ook melden zag Marcel in Eindhout het levenslicht in 1922, zijn leven verliep heel rustig, hij kwam op zijn 23st tijdens palmenmarkt Sieke Mertens tegen. De vonken sloegen meteen over. Marcel trouwde met Sieke en verhuisde toen naar Stelen.

Na een onvergetelijk huwelijk van 72 jaar, stierf Sieke en verhuisde Marcel kort nadien naar het woonzorgcentrum Zusterhof te Geel, daar was hij op zaterdag 19 augustus '23 zachtjes ingeslapen.



*Zowel bij het groeten als tijdens de begrafenis was er heel veel volk van Eindhout. Dit betekend ook dat Marcel Helsen nog niet vergeten was en is in het gezellige Eindhout. Hierbij willen wij de familie nog onze enige deelneming wensen.*

## SPIJTIG NIEUWS

*Wij hebben hellaas weer spijtig nieuws te melden. Want de bekendste dj van Eindhout namelijk del Turo is overleden. Wij mochten hem voor deze krant interviewen, op de volgende bladzijde lezen jullie het interview..*

Tuur kwam in het sukkelstraatje terecht in het voorjaar van 2022, hij kreeg toen de diagnose van kanker te horen, na enkele chemokuren, leek het de goede kant op te gaan, maar in het voorjaar van 2023 belande hij in het ziekenhuis met een verstopte bloedvaad. In juli 2023 speelde hij voor het laatst dj op een feest.

Nadien ging zijn gezondheid steeds meer achteruit, en op 15 oktober '23 overleed hij, in bijzijn van zijn familie nadat Tuur één dag eerder een spuitje kreeg om in te slapen.

Tuur was een graag geziene man in Eindhout en omstreken. Dat was ook te merken, zowel bij het groeten, als bij de herdenkingsviering. Deze ging door in de feestzaal van de Lambair.



*Na de viering kon iedereen nog een gratis drankje op kosten van Tuur drinken. Wij zullen hem missen, en wensen de familie nog veel sterkte toe bij dit verlies.*

# Leven de sfeermakers

*Ze zijn eigenlijk de sfeermakers op feesten, en zonder hun muziek kunnen wij moeilijk een feestje bouwen. Jawel, wij spreken hierover de diskjockeys van deze wereld. Nu ga je ongetwijfeld aan jezelf vragen waarvan het woord diskjockey vandaan komt.*

*Wel, het woord diskjockey komt uit Amerika, en is dus een Amerikaans - Engels woord. De bekendste dj's van ons land is ongetwijfeld Like Mike samen met Dimitri Vegas, en niet Regi. Ook in de Kempen kennen wij een heel bekende diskjockey, namelijk de reeds 68 jarige Tuur Delsard. Tuur is ook een beetje familie van onze hoofdredacteur.*

*Wij vroegen ons af hoe het leven van een diskjockey eraan toe gaat. Daarom spraken we met hem op vrijdag 14 april '23 voor een live interview af. Tuur woont in een appartement te Eindhout dus er zelfstandig geraken was dus geen enkel probleem.*

*Bij aankomst werd het al snel duidelijk dat hij ons nog niet gehoord had, maar gelukkig kwam hij snel buiten en gingen wij samen met hem naar binnen. Eenmaal op onze plaats kregen wij een blikje cola, en kon ons gesprek beginnen.*



Tuur achter de discobar

**Wat zijn je hobby's?**

Eigenlijk is het muziekspelen mijn grootste hobby, verder een beetje wandelen, (dit hangt ook van het weer af) maar ook fietsen met ons Mia, en ook in de tuin werken bij onze Alexander. Mijn grootste hobby is eigenlijk het muziekspelen, buiten het muziekspelen is ook een beetje wandelen mijn hobby, en zeker in de winter.

Eigenlijk wandel ik niet zoveel maar als ik een wandeling maak is het om mijn 10,000 stappen proberen te behalen. Ik fiets meer dan wandelen, want toegegeven, een wandeling maken interesseert me eigenlijk niet zoveel, en dit is iets voor tijdens de winter.

Maar het fietsen samen met ons Mia interesseert mij zeker en vast wel. Verder is in de tuin werken bij onze Alexander (mijn zoon) ook een echte hobby geworden. Wat ik in het dagelijkse leven zoal allemaal doe? Wel, als je gepensioneerd bent valt er veel weg, daarom hou ik mij vooral bezig met mijn hobby's.

**Eerst en vooral, je wordt wel eens de sleutel van 't dorp in Eindhout genoemd, wil je eens even uitleggen waarom je zo wordt genoemd?** Wel, dit komt door het dj zijn. Want dan ben je altijd de laatste, en moet je de deur bij wijze van spreken altijd sluiten, Wegens mijn leeftijd ben ik de laatste jaren niet meer de laatste, want nu kom ik vroeger naar huis, en blijf dus niet als laatste in een café zitten. Eigenlijk moet ik de sleutel eens doorgeven.

**Vertel eens even, hoe ben je eigenlijk begonnen als dj? Hoeveel jaar ben je eigenlijk dj?**

Wel, Ik ben ergens begin jaren 1967 begonnen met het leven als dj bij de bekendste jeugdclub uit die tijd van Eindhout, namelijk 't zolderke.

In die tijd mochten wij de zolder van de jongensschool gebruiken.

*Vanwaar die passie voor muziek?*

Wel, ik kan eigenlijk niet zonder muziek, bij mij staat dan ook altijd de radio op. Weet je wat? Eigenlijk zeggen de optredens zoals een optreden van Bouwdewijn De Groot mij ook wel wat. Dit komt door de festivals zoals Jazz Bilzen, (like en Tina Turner), tw, blues Peer, de Antilliaanse feesten. Ook ben ik vele malen naar het sportpaleis geweest.

*Zat het dj leven er al in van bij je jeugd?*

Wel, dit is een heel moeilijke vraag, en heb er nooit over nagedacht. Maar ik maak heel graag ambiance, en laat de mensen met een hele hoop plezier ook heel graag dansen.

*Je mocht tijdens je beginjaren als dj ook in 't Zolderke spelen, wat herinner je hier nog van?*

Vroeger was er heel weinig materiaal, want toen bestonden er nog platenspelers, en moesten wij via de platenspelers nummers draaien, hierbij was de kwaliteit niet altijd even goed. Maar in die tijd wisten wij het niet beter.

Nu is het eigenlijk gemakkelijker, want op de dag van heden zijn er betere discobars, en heb je nog de pc. Nu kunnen wij ook nummers van internet kopen. Ook ik maak hier gebruik van indien

het liedje niet aanwezig is ten minste. Daarom is er nu vele meer mogelijkheden dan de meeste mensen denken.

*Wil je eens even meer over 't Zolderke vertellen aan onze lezers? Er zijn geruchten dat er een nieuwe versie van 't Zolderke wordt opgestart, is dat waar? Wat weet je hierover?*

Wel, over de nieuwe versie van 't Zolderke weet ik niets over, dus volgens mij is dit maar een gerucht, dat niet klopt. Maar er zou hier in Eindhout wel eens iets voor de jeugd terug mogen komen, want voor de jonge mensen onder ons is er hier in Eindhout maar heel weinig te beleven, en dit is heel spijtig.

Nu meer over 't Zolderke, We hebben tijdens de beginjaren van Urbanus hem eens naar 't Zolderke laten komen. Dit nog wel op Goede Vrijdag, De pastoor was daar tegen omwille dat het Goede vrijdag was, en wou dit tegenhouden, maar natuurlijk ging dit toch door. In die tijd kende niemand hem, maar toch haalde ik Urbanus naar Eindhout, maar wij moesten hem wel een half jaar vooraf boeken. Met veel trots kijk ikzelf hierop terug.

Maar Urbanus was niet de enige die naar 't Zolderke afzakte, want ook Jacques Vermeire kwam ook naar 't Zolderke. Door de jaren heen organiseerden wij trouwens allerlei optredens, om

*Urbanus tijdens het optreden*



*Jacques Vermeire optreden*



maar iemand te noemen wil ik Johan Verminnen benoemen.

De lokalen van 't Zolderke was trouwens van de parochie, dus eigenlijk moest de pastoor altijd zijn zegen geven om deze lokalen te gebruiken, dit was dus niet altijd even simpel, maar goed.

*Je trok ooit zelfs op afzondering voor een teirfejest, kan je aan onze lezers eens even uitleggen welk feest dat juist was? Waar was dat feest eigenlijk? En wat voor een feest is dit? Waarom moest je voor dit feest eigenlijk op*

*afzondering?*

Wel, wij gingen 'zagezegd op reis' met de bond van jonge gezinnen, hierop wou men een grapje uithalen, en dit was ook als grap bedoeld. Een heel leuk grapje dat nu dus nog altijd wordt verteld. J Eigenlijk was dit als grapje bedoeld, want wij gingen zagezegd met de bond van jonge gezinnen op reis, en daarom wou men een grapje uithalen, heel leuk.

*Hoe ziet voor jou een dag eruit als je moet gaan spelen? Is dit altijd al zo geweest?*



Eerst en vooral moet ik ervoor zorgen dat ik goede afspraken maak met de mensen van de zaal, want de zaal moet open zijn want anders kan ik mijn discobar niet opstellen, en de zaal moet natuurlijk ook klaargezet worden, de sleutel komt hierbij ook wel van pas, want anders moet ik inbreken en dat is ook niet de bedoeling.

Gelukkig neem ik meestal korte verplaatsingen aan, dan kan ik nog even naar huis komen als mijn discobar opgesteld is, dit gaat niet bij verre verplaatsingen. Dan blijf ikzelf maar ter plaatse. Daarom neem ik het meeste dicht bij huis aan. Soms kan het dus ook gebeuren dat ik ook bij feesten bijvoorbeeld aan zee moet spelen. Maar dit niet alleen, ook het mee eten hoort er af en toe bij.

Maar ook het afspreken van de openingsdans, en eens luisteren naar welke muziek de mensen graag luisteren, spelen hierbij ook een grote rol, want anders weet ik natuurlijk niet welke nummer ik mag spelen.

### Welke muziek luister je eigenlijk zelf graag?

Wel, zelf ben ik nog altijd een liefhebber van de muziek van Creedence Clearwater Revival. Maar ik hoor eigenlijk een mix van alles graag, zoals kleinkunst en Boudewijn De Groot.

### Wat is er zo bijzonder om een dj te zijn?

Wel, een feest mag geen begrafenis zijn, dus je moet de mensen plezier bezorgen, en laten dansen. Je staat ten slotte ook tussen de feestende mensen, de mensen uit de bol zien gaan is als diskjockey heel bijzonder, maar ook dat men na het feest komt melden dat het een leuke party was.

### Kan je eens even uitleggen wat de grappigste gebeurtenis uit je dj carrière is?

Ik kan eigenlijk niet kiezen, want er zijn vele grappige gebeurtenissen. Hierbij behoort het zot doen en goed meedansen. Maar ook mensen uit de bol zien gaan is voor mij al grappig genoeg. Maar als ik echt iets moet kiezen is het toch wel de discobar die ik boven op een auto geplaatst heb. Dit was echt heel leuk,

### Wat zijn je hoogte- en dieptepunten als dj?

Wel, mijn hoogtepunt is het spelen op een reünie waar je mensen van vroeger terug ontmoet, altijd leuk. Mijn dieptepunten is dat ik na de lockdown een dubbele boeking had.

Die mensen gaven een andere datum voor te spelen aan mij door, ik had al toegezegd en delfde week nog ontdekte ik dat dit eigenlijk toch niet kon. Want ik had al een ander feest waar ikzelf ook moest spelen toegezegd. Dus ikzelf zocht met die mensen mee naar een andere diskjockey. Gelukkig vond ik nog heel vlug een andere diskjockey en liep alles nog goed af. Dit was allemaal de schuld van het kwaadaardig covid beestje.

### Welke plaatjes moet je het meeste draaien en welke de minste?

Wel, dit hangt van feest tot feest af, sommige willen geen schlager muziek, maar wel de les lacs du connemara, terwijl andere mensen, laat de zon in je hart vragen. Maar de meeste gedraaide nummers zijn, bad moon rising, sultans of swing, en ten slotte dit was wat mijn mama zei.. ( Dit laatste tijdelijk hoop ik)

De meest gedraaide nummers zijn i'm so excited, think en summer of 69. Eigenlijk veranderd dit

met de jaren. Maar ik ben bijna nog iets vergeten, want ik speel ook ge moogt naar huis gaan, en dit op het einde van de feesten.

### Is het diskjockey zijn anders dan vroeger?

Ja, dit is heel hard veranderd. Als eerste waren er de platen, toen kwam de cd, en nu speel ik met een laptop. Dit is ook het gemakkelijkste. Maar ik mis de charme van platen. Vroeger was het met de platen wel vele meer werk, want je moest de platen uitkiezen en verwisselen, maar ook terugsteken, gelukkig is er nu de laptop, deze kan ik gewoon laten spelen.

Nu heb je ten minste alle muziek van de wereld, dit komt natuurlijk door het internet. Of er in het verleden goed gedanst werd? Wel, vroeger smeten de mensen zich op de dansvloer nu niet meer, op de dag van vandaag vallen de mensen stil, en dit in het midden van het liedje en beginnen dan soms, tegen elkaar te spreken. hoe dit komt? Dat weet ik niet.

### Kun je eens even uitleggen want een goede dj moet kunnen?

Een goede diskjockey moet zich inleven in de muziekkeuzes van de mensen. De uitdaging hierbij is het uitzoeken wat de mensen graag willen horen, dit hangt van feest tot feest af.

In het begin van de avond moet je een goed nummer opzetten en proberen de mensen op de dansvloer te krijgen, indien dit nog niet lukt moet je proberen met andere muziek. Als dat nog altijd niet lukt, dan probeer je het beste nog eens. Indien dit echt niet lukt moet je wel opgeven en iets anders spelen.

Jammer maar helaas heb ik dit ook ooit eens meegemaakt. Ei-

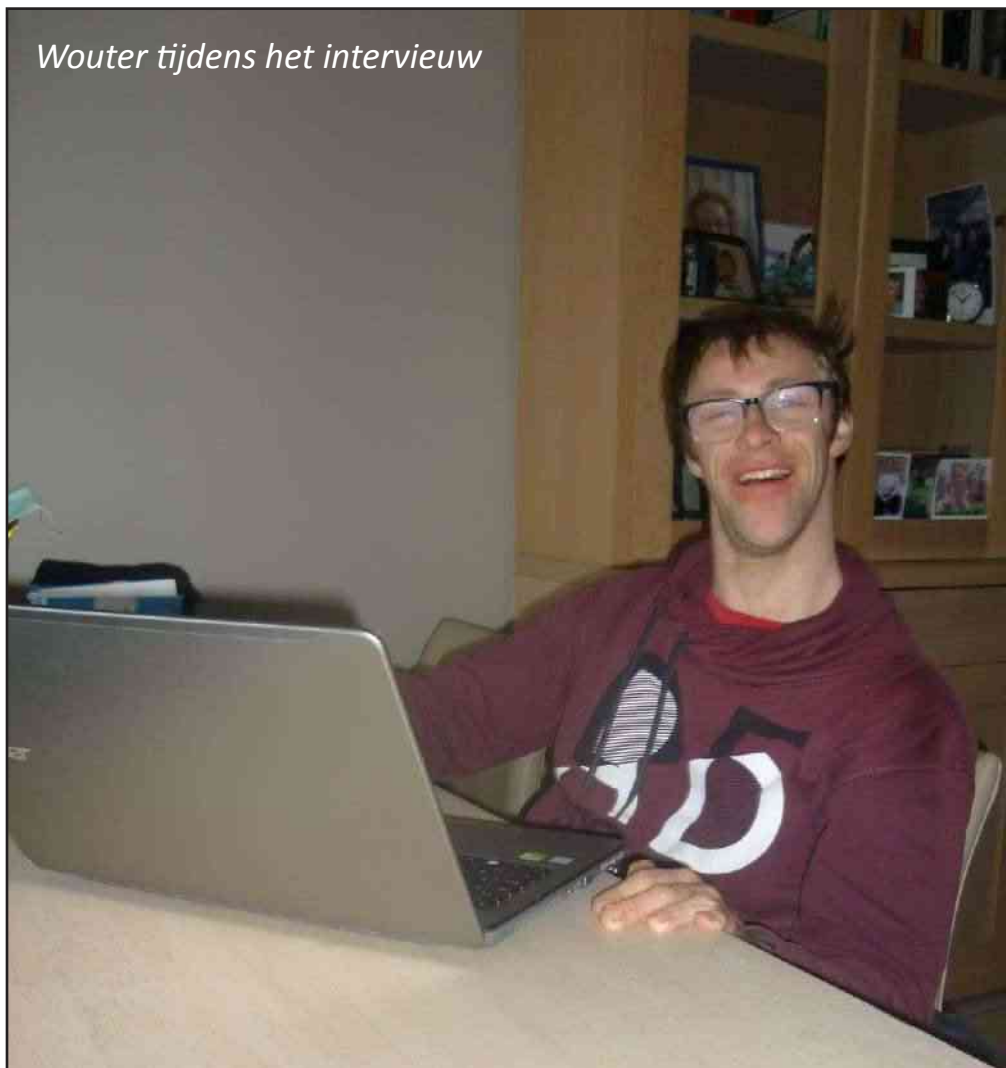
genlijk pas ikzelf mijn muziek wel altijd aan de situatie van het publiek aan. Ook hou ik zoveel mogelijk rekening met de verzoeknummers van de feestvierders.

Ook al komen er een paar plaatjes elke keer wel terug. Zo sloot ik jaren af met het nummer, always look on the bright side of life, dit om de mensen die huiswaarts keren nog een goede raad te geven.

**Tot slot, hoe lang wil je dit nog blijven doen?**

Wel, ik wil dit blijven doen, zolang ik er nog plezier aan heb, en mijn gezondheid het toelaat want het nachtleven is ook heel vermoeiend.

*Wouter tijdens het interview*



*Discobar op auto*

*Tuur, wij willen je hierbij bedanken voor de goede gastvrijheid, maar dit niet alleen. Ook nog bedankt voor de tijd en moeite dat je aan ons spendeerde. Hopelijk mag je nog veel diskjockey spelen. Tijdens di interview kwamen wij niets te kort. Met veel plezier kregen wij na dit gesprek nog een blikje cola, maar dit niet alleen want ook de chips was aanwezig, daarom namen wij de tijd om na te praten met een lekker zakje chips.*

*Plotseling was het tijd om huiswaarts te keren, want het was tijd om te eten. Bedankt voor deze toffe namiddag en hopelijk mag je nog op vele feesten voor muziek zorgen.! Dus, leven de sfeermakers.*



# Een leuk moment

*Mensen die trouwen, dit komt niet veel meer voor, en zeker niet bij de familie Helsen. Maar toch gebeurde het nog eens. Want een tijdje geleden gaven Sam en Justinne het bekende ja woord aan elkaar.*

Dit had iedereen weten, want buiten de familie keken er ook geburen mee hoe de tortelduifjes in een speciale auto stapte en naar het gemeentehuis reden. Sam en Justinne werden samen met hun dochtertje, namelijk Eloise genaamd door een talrijk opgekomen mensen verwelkomd. In het gemeentehuis zelf ging iedereen naar de raadzaal, waar de Laakdalse burgermoeder, namelijk Tinne de trouw deed. Na de trouw kon iedereen aftellen tot het feest begon. Dit feest ging door in de Zaal van Dennenoord aan de speeltuin dus. De genodigden konden genieten van een heerlijke winterse barbecue, met als nagerecht een echt na-

gerechtbuffet, met kleine potjes zoals chocomousse, rijstpap en tiramisu. Na het nagerecht werd op de les lacs du connemara, de openingsdans ingezet, en voor degene die op de foto wilde staan, was er een speciale camera met fotoclibs voorzien. De polonaise werd op de dansvloer ingezet, en er werd gedanst, gedronken en gezongen. Dit tot in de vroege uurtjes. Iedereen ging dan ook heel tevreden terug naar huis. Het spreekwoord zegt trouwen is houden. Daarom is het nu nog te hopen dat beide niet uit elkaar gaan, want tegenwoordig weet je maar nooit. Wij zijn alvast benieuwd wie de volgende is die zal trouwen in de familie.



*Een trouw is echt voor vele mensen iets unieks, maar toch hoor je hier en daar nog wel eens dat iemand trouwt. Sam en Justinne, hopelijk beleven jullie samen nog vele mooie momenten, en nog eens proficiat gewent met jullie trouw.!*



# Een bijeenkomst uit de geschiedenisboeken

*Een tijdje geleden, ja dat was het zeker, als we teruggaan in de tijd dan moeten wij al naar oktober 2018 kijken, dus het werd nog eens tijd dat de neven en nichten met hun partner nog eens samen zijn gekomen. Deze vond de laatste keer plaats in de zaal van de hondenclub te Veerle. Toen werd er verteld dat de volgende editie in Stelen zou plaatsvinden.*

Op zondag 15 oktober was het zo ver, de langverwachte Helsen bijeenkomst. Dit ging uiteraard door in de parochiezaal te Stelen, dit was wel iets heel bijzonders, want juist 20 jaar geleden vond deze bijeenkomst ook plaats en dit nog wel in dezelfde zaal.

De mensen die dit organiseerde, waren de kinderen van nonkel Marcel en tante Sieke, zoals de traditie het wenst was er als eerste een begroetingsmoment, toen iedereen aanwezig was kon men genieten van een koffiekoek, dit met een kopje koffie, of frisdrank. Nadien mocht men

kiezen tussen wandelen of gezellig met elkaar bijpraten. Er bleven niet zoveel mensen in de zaal, dus het wandelen bleek een groot succes te zijn.

Terwijl er in de zaal werd bijgesproken begon het buiten te regenen, en werden de wandelaars dus nat. Maar dit bekommerde deze mensen helemaal niets, want er was namelijk iets vele interessanter aanwezig, namelijk een tractor, deze diende als bezemwagen, en werd al snel in gebruik genomen door enkele wandelaars die al moe waren van al dat wandelen.



De wandelaars wandelden langs de fruitbomen van Jef Helsen, en kregen hierbij een appeltje voor de dorst en honger. Want van dat wandelen begin je dit wel te krijgen.

Toen de wandelaars terug in de zaal arriveerde stond de tafel al klaar voor een echt kempisch gerecht en ook kermiseten, namelijk frikadellen met krieken, met als nagerecht en blijkbaar ook een typisch dessert van de familie Helsen, namelijk zelfgemaakte rijstap.

De rijstap was jammer genoeg niet met een gouden lepeltje, maar wel met een doodgewone lepel. Na het eten was het tijd voor de groepsfoto. Dit laatste werd zowel binnen als buiten getrokken. Over de foto trekken gesproken, buiten werd de foto vanuit de lucht genomen, dit met een drone, jawel de techniek gaat nog altijd vooruit, maar bijna was het niet waar geweest, want de drone wou de foto niet trekken, of ligt her aan de bestuurder? Dat moet je zelf maar uitmaken.

Nadien werd er met een drankje nog wat nagepraat, de namiddag vloog voorbij en iedereen was heel tevreden. Er werd door sommige mensen zelfs gevraagd om deze bijeenkomst jaarlijks te organiseren. Wij hopen alvast ook dat dit weer meer wordt gedaan. Want dit is en blijft een traditie om in ere te houden.



*Een goede organisatie zorgde er mee voor dat deze bijeenkomst echt top was, misschien een kleine tip voor een volgende keer, in de plaats van wandelen een ken je familie quiz in elkaar steken. Dit zou uiteraard ook een groot succes opleveren. Jawel, dit was een echte leuke bijeenkomst met goed gezelschap en lekker eten. Meer hoeft dit toch niet te zijn op een zondagnamiddag!*



# Een kine om nooit meer te vergeten

*Op maandag 25 september was het de laatste keer dat ikzelf bij Lief moest zijn en dit na 34 jaar, want Lief stopte met haar eigen praktijk, maar ze is nog niet met pensioen. Want Lief is nog aan de slag bij kinesitherapiepraktijk Kinos te Eindhout. Waar ze alleen nog maar lymfedrainage geeft. Daarom schreef ik het volgende, deze tekst verstuurde ik via mail naar Lief.*

Lief,

Vele jaren kwam ik bij jou, wie verwachtte dit helemaal in het begin? Ik in elk geval niet. Als ik terugkijk in de tijd moet ik denken aan een gedreven kinesist. Altijd klaar om in de oefeningen te vliegen, met een heel duidelijke uitleg wat de bedoeling is, en hoe de oefening in elkaar zit. Je weet wel van aanpakken, want bij elke oefening wist je wel iets dat ik op moest letten.

Ik weet nog toen wij buiten op de parking aan het wandelen waren en dat je altijd mij hielp herinneren voor kleine stappen te zetten, vroeger leerde je mij altijd de aanhouder wint, en dacht ik dikwijls, dit bereiken kan ik niet, tot die enen klik er kwam, ik wou tot bij je wandelen, en terug ook. Dit deed ik jaren, eerst met mijn rollator en later met mijn kay-walker. Dit jaar kwam er jammer maar helaas niet van om tot bij jou te wandelen, maar ik zal blijven stappen en oefenen. Lief bedankt voor al die jaren en nog heel veel succes.

Lief en ikzelf gingen nog eens afspreken, en dat deden wij ook. Op zaterdag 28 oktober was het zover, Lief kwam mij ophalen, en dit omstreeks 12u, eerst reden wij naar Averbode om eens in het Moment lekker te eten. Nadien gingen wij nog eventjes wandelen, en daarna stopte wij nog in den Eik te Averbode. Het was een superleuke namiddag. Hierbij wil ik Lief nog eens bedanken, voor de leuke namiddag.



*Nog even dit, jawel Lief je staat in de krant. Maar je verdient dit, want je bent een kine om nooit meer te vergeten.*

# DENK RUBRIEK

## EEN JOB VAN JE DROMEN

*Wie droomt er nu niet van om eens een job te beoefenen dat je heel graag wil doen? Wel, iedereen denken wij dan.*

*De meeste dromen zijn bedrog, dit weet iedereen. Maar toch kunnen dromen nog uitkomen ook. Het is alleen dat je in je dromen moet geloven.*

*Wij mensen denken niet genoeg na over één specifiek onderwerp, daarom trok onze redactieploeg erop uit en stelde aan enkele mensen dezelfde vraag*

### *Wat zou je doen als pen en papier zou verdwijnen?*

*Moest de pen en papier verdwijnen.....ik zou me heel oud gaan voelen haha...een boek of krant heb ik nog steeds liever in mijn handen en bij het lezen neem je wat je leest beter op in je hersenen denk ik... maar we gaan de tijd niet kunnen tegenhouden en ons moeten aanpassen.*

*Is volgens mij net zoals bij schrijven... wat je schrijft kan je beter onthouden dan wat je typt. Het is ook beter voor je ogen. Gsm of e reader licht is niet zo gezond en als ik in slaap val met boek...een boek dat valt is niet zo erg dan een bv gsm*

*Ik kan geen pen en papier missen, want ik heb geen computer. Dus voor mij mag dit zeker niet verdwijnen.*

*Ik kan niet zo goed met de computer werken, dus als pen en papier moest verdwijnen, zou ik zeker inkt op mijn vinger doen en dan met mijn vinger schrijven.*

*Ik zou dan alles typen, hiermee ben ikzelf trouwens al mee bezig, dus voor mij gaat er dan heel weinig veranderen.*

*Ik zou het niet weten, denk dat er sowieso nu al 80 procent met computer gebeurt*

*Ik probeer nu al zoveel mogelijk 'paperless' te werken, dat wil zeggen dat ik zo weinig mogelijk afdruk en alles waar mogelijk digitaal verwerk.*

*Helemaal zonder pen en papier lijkt me wel moeilijk, zonder post-its met wat ik niet mag vergeten, ben ik verloren! Misschien kunnen we met letterkoekjes nog boodschappen vormen? Een gsm kan natuurlijk ook In de vele berichtjes, kan je natuurlijk wel eens iets over het hoofd zien!*

*Ik zou dan niet meer mee kunnen omwille dat ik bij 'de oude van dagen behoor' en nog nooit met de pc gewerkt heb. Voor de jeugd zou dit wel goed zijn maar voor de gepensioneerde is dit slecht, want ons helpt men jammer maar helaas niet verder.*

**Wij leerden uit deze antwoorden weer veel bij over wat andere denken over één specifiek onderwerp. Maar één iets moeten de mensen wel weten, met deze rubriek kan en mag je eens goed nadenken over dit onderwerp.**

**Dromen mag en moet zelfs kunnen, en zeker in de wereld waarin wij nu leven; want anders krijgen wij maar een saaie bedoeling en dat mag natuurlijk niet. Toch is het hopen dat al onze dromen ooit eens uitkomen. Want jawel, als deze dan uitkomen dan kan men verder dromen, en zo gaat het leven maar door. Vergeet dus niet af en toe te dromen. Want alleen dan komen ze uit al is het in de fantasiewereld**

# RECEPT VAN DE KRANT

*Een echte kookliefhebber kookt of bakt graag, deze keer zorgde Ria voor het recept van heerlijke notenkoekjes.*



## NOTENKOEKJES

(voor 40 à 50 koekjes)

### VOOR DE NOTENCRÈME:

125g walnoten  
125g boter  
125g suiker  
2 kleine eieren  
1,5 el bloem

### VOOR HET KOEKJESDEEG:

125 g suiker  
250 g boter  
375 g bloem  
1 ei  
50 g cacao poeder ter garnering:  
halve walnoten, gehakte chocolade  
of chocolade druppels.  
Maak van de ingrediënten voor het koekjesdeeg een zanddeeg, laat dit minstens een half uur rusten op een koele plaats, beter is nog om het deeg een dag voordien te maken. Rol het deeg uit tot enkele mm dikte (3 à 4 of naar smaak) een steek en rondjes uit. Ik gebruik een dresseerring van 7 cm maar je kan dit ook met een glas doen. Je kan natuurlijk ook van het deeg eerst een worst maken en daarna in schijfjes snijden en deze wat platter maken tussen de handpalmen. Leg de koekjes op een bakplaat. Ik zorg dat er een bakvel of bakpapier op de plaat ligt dan moet ik de plaat niet invetten.

### VOOR DE NOTENCRÈME:

125g walnoten  
125g boter  
125g suiker  
2 kleine eieren  
1,5 el bloem

Maal de walnoten tot poeder of hak ze zeer fijn. ( de structuur van de noten ziet eruit als gemalen amandelen met hier en daar een iets dikker brokje erin). Zelf gebruik ik een blender om de noten te malen. Meng al de ingrediënten voor de crème. Je krijgt dan een pasta die je kan spuiten of met een lepeltje op de koekjes kan leggen. Laat deze crème ook minstens een half uurtje rusten maar je mag die ook de dag voordien maken en op een koele plaats bewaren. Voor je de crème op de koekjes spuit/legt roer je alles nog eens goed dooreen.

Spuit op ieder koekje een toefje notencrème, druk het koekje met de notencrème in de gehakte chocolade. Je kan ook een halve walnoot of chocolade druppels op de crème leggen i.p.v.. de gehakte chocolade. Bak het 15 tot 18 min in een oven van 180° C. De notencrème moet licht gebruind zijn. Smakelijk!

Nog een tip: walnoten kraken lukt heel makkelijke met een lege (!) fles van Cava en een hamer. Leg de noot boven op de fles en geef er een tik op. Nu kan je de noot vlot uit de schelp halen.

*Smakelijk!*

Ria Lux



# het moppenhoekje

1. Twee ijsberen lopen door de woestijn. 'Tjonge, het moet hier wel ontzettend glad zijn.' 'Hoe zo?' 'Nu, moet je zien hoeveel zand ze hebben gestrooid.'
2. 'Lieveling zucht Evelien. 'Ik ben vandaag zo treurig.' Waarom schatje? Wel, dat durf ik niet zeggen, want het is zo duur.'
3. ' ik ga het liefste uit met een winkelmeisje. ' Zegt Ruben. Hoezo vraagt Jonas? A ja, want als je ze gekust hebt, vragen de winkelvrouwen altijd, kan ik je nog met iets anders van dienst zijn?
4. 'Pardon juffrouw, ik geloof dat je uw rouwsluier hebt verloren. ' Rouwsluier? Nee dat is mijn slipje.
5. "Van hard werken is nog niemand doodgegaan", zegt de chef tegen een werknemer die er de kantjes van afloopt." Dat weet ik wel", luidt het antwoord, "maar ik neem liever geen risico."
6. "Mijn hond is heel bijzonder: hij brengt me elke ochtend de krant." Maar dat is toch niet zo heel bijzonder?" "Jawel, want ik heb geen abonnement!
7. Pieter loopt met zijn moeder naar school en ligt de hele tijd te fluiten 'Waarom fluit jij de hele tijd?' vraagt mama. 'Om de leeuwen uit de buurt te houden', antwoordt Pieter. Mama antwoordt daarop: ' Maar er zijn hier toch geen leeuwen?' Zie je wel dat het helpt?' zegt Pieter.
8. Dries en Laura liggen op de hooiberg een nummertje te maken. Opeens slaakt Laura een door merg en been gaande gil. 'Is het zo lekker schatje? Vraagt Dries, Integendeel,' kreunt Laura, ik lig met mijn blote poep op een hooivork.'
9. En hoe is het moet je zieke goudvis? Vraagt Koen. Een stuk beter antwoorde Kris, want hij is al terug op de been.
10. Twee kikkers zitten in de achtbaan. Zegt de ene kikker tegen de andere: 'Voel je je wel goed?' Zegt de andere kikker: 'Ja hoor, waarom vraag je dat?' 'wel ik vraag dat omwille dat je er een beetje groen uitziet.!'
11. Heb je mijn goede raad opgevolgd en een pak met 2 broeken gekocht? Ja, in de winter was dit lekker warm, hoor. Maar in de zomer is dit veel te warm aan mijn benen.

# STRIPVERHAAL

1

## Terug uit vakantie komen

Eindelijk, ik mag mijn vriend gaan afhalen aan het vliegveld in Zaventem, ben benieuwd hoe zijn vakantie was geweest



Enkele uren later arriveerde de man aan de luchthaven



Dat kan het vliegtuig al zijn, wie zal het zeggen?



Waar blijft mijn beste vriend nu toch? Weet je wat? Ik zal de krant maar eens even lezen dan gaat de tijd wat vlugger voorbij



Hallo, wat staat er in de krant?

Een half uur later





# STRIPVERHAAL

2

Wel, nieuws  
natuurlijk



Waarom kijkt hij  
toch niet op? Zie  
ik er zo anders  
uit dan een week  
geleden?



Ik weet  
niet of hij  
het weet  
dat ik hem  
kom halen



Daar mijn andere  
vriend, wat zou hij  
komen doen?



Met wie moet hij nu mee? Want wij zijn  
er beide om hem op te halen. Weet je  
wat? Wij nemen hem beide mee en gaan  
iets eten en drinken voor wij naar huis  
rijden. Dan kunnen wij eens bijpraten.  
Want dit is nodig na een week.

Eindelijk is  
er iemand  
om mij op  
te halen



Einde

# WOORDZOEKER



Kan je alle vlindersoorten vinden?

P	C	V	B	O	O	M	B	L	A	U	W	T	J	E
E	A	Y	R	J	O	M	D	I	O	G	Y	L	G	N
J	T	X	E	V	M	Y	F	R	U	D	M	S	D	K
T	N	E	D	B	T	X	Z	W	Y	J	N	C	Y	S
R	A	J	N	E	J	T	I	W	L	O	O	K	X	V
A	L	K	I	Q	F	F	D	A	C	T	B	Q	W	W
A	A	N	L	X	D	A	G	P	A	U	W	O	O	G
K	T	I	V	G	E	F	L	M	E	Y	A	I	A	W
D	A	V	O	W	A	L	Q	D	F	A	B	D	P	M
N	H	E	L	Q	E	S	P	I	S	B	Z	C	B	H
A	T	O	L	E	L	O	R	A	N	J	E	T	I	P
L	I	K	O	Q	T	X	N	U	L	Y	C	M	Q	I
R	J	X	P	N	J	I	Q	I	K	D	R	Q	D	B
Y	Q	H	A	Q	P	H	C	L	W	M	J	B	E	Q
R	E	D	N	I	L	V	N	E	O	T	R	I	C	O

- APOLLOVLINDER
- CIRTOENVLINDER
- KOOLWITJE
- ATALANTA
- DAGPAUWOOG
- LANDKAARTJE
- BOOMBLAUWTJE
- KOEVINKJE
- ORANJETIP